

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΗΤΟΙ
ΕΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΤΡΗΝΟΥ

ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ.

ὑπ' ἀριθμ. 225 [12 Σεβάλ 307] 19 μαΐου 1890.

Παιδομαθήν, τὸ κατ' ὥρην
αὐτὰ προέειν εἰς τὴν ἀρουραν.
(Ἱπποκρ. Νόμ. §. Γ').

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

1890.

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,
ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,
ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ὁ π' ἀριθμ. 225 [12 Σεβ. 307] 19 Μαΐου 1890.

Παιδομαχίη, τὸ κατ' ὥρην
αὐτὰ παθεῖν εἰς τὴν ἀρουραν.
(Ἰπποκρ. Νόμ. §. Γ').

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1890.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ὑπογραφήν κατα-
διώκεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς προερχόμενον ἐκ τυποκλοπίας.

Σπυρίδης Μελισσινός

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗ ΣΕΠΤΗ ΜΝΗΜΗ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΚΑΙ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ παιδομάθεια ὁμοιάζει μὲ τὴν σύγκαιρον τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἕξις τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὁρμῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης ἡλικίας, διὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους σύστασις τοσούτων νηπιαγωγείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ὑπὸ τῶν νηπιαγωγῶν μεγίστη καταβαλλομένη προσπάθεια, ἵνα ἐμπνευσθῇ τοῖς παισὶν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἔτι ἡλικίας μεγίστη μὲν ἀποστροφή καὶ μίσος πρὸς πᾶν ἀγενὲς καὶ μὴ καλὸν, τοῦναντίον δὲ ἀγάπη καὶ ἔφεσις πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἐπαινετὸν, πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ θεάρεστον. Ὡστε οὐχὶ μόνον «εἰς τὰς χεῖρας τῶν τιθῶν ἔγκειται ἡ πρωτίστη ἡμῶν κυβερνήσις», ὡς λίαν καλῶς καὶ δικαίως ἔλεγεν ὁ Μονταῖγνος, ἀλλ' ἀκόμη σήμερον καὶ εἰς τὰς τῶν νηπιαγωγῶν.

Διὸ ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς βαίνων καὶ ἀφετηρίαν χρώμενος τὰς ἀνωτέραις σκέψεσι, προσέβην εἰς τὴν ἐκδοσὴν παιδικῶν τιμῶν διαλόγων ὑπὸ τὸν τίτλον «Κυβέλη παιδικῶν διαλόγων», ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνονται ὑπὲρ τοὺς δεκαπέντε διάλογοι, βάσιν ἔχοντες τὴν ἠθικοποίησιν τῶν παιδῶν, ἥτοι τὴν ἀγάπην πρὸς ὅ,τι καλὸν, ὅ,τι εὐγενὲς, ὅ,τι ἐπαινετὸν καὶ θεάρεστον· πρὸς δὲ τὴν εὐπείθειαν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὸν φόβον πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τέλει δὲ προσέθηκα καὶ ποιημάτιά τινα διδακτικά, ὡς καὶ εὐάριθμά τινα ἄσματα διὰ διαφόρους τελετάς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὡς πρῶτα δοκίμια, καθυποβάλλων ὑπὸ τὴν εὐμενῇ ἐκτίμησιν τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ καὶ ἐξαιτούμενος τὴν διὰ τὰς πολλὰς ἐλλείψεις μου εὐμένειάν του, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικῇ αὐτοῦ κρίσιν.

Ἐργαρον ἐν Μίτραις, τῇ 26 Νοεμβρίου 1889.

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Α'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΑΣΠΑΣΙΑ.

Ὅς δ' ἂν ποιῇσῃ καὶ διδάξῃ,
οὕτως μέγας κληθήσεται.
[Ματθ. Ε', 19].

- Ἑλένη. Πρὸς τί ὁ τόπος θέρους καὶ ἡ πόσις ταραχή;
πρὸς τί αὐτὸς ὁ κόσμος πόσον ἀνησυχεῖ;
πρὸς τί ἡμῶν τῶν πατρῶν, σήμερον οἱ γονεῖς
ἦλθον εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ μ' εἰπῇ κακία;
- Ἀσπασ. Ἐγὼ θὰ σοι τὰ εἰπῶ, φιλάττη μου εὐθύς,
ἂν θέλῃς μὲ δυο λόγια, χωρὶς νὰ ζαλισθῇς.
- Ἑλένη. ὦ! σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν,
λέγε, λέγε, ἀγαπητή, κ' ἔχω ἐπιθυμίαν,
νὰ μάθω τί ζητοῦσιν ἐδῶ τόσοι πολλοί,
καὶ ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὅστις τοὺς προσκαλεῖ;
- Ἀσπασ. Τοὺς προσκαλεῖ μεγάλη, μεγίστη ἐορτὴ
τριῶν ἱεραρχῶν μας, εἰς τὸν κόσμον ἔακουσθή.
Τοῦ θείου Χρυσοστόμου ἐκείνου τοῦ κλεινοῦ
κι' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου μεγάλου καὶ δεινοῦ,
καθὼς καὶ Γρηγορίου θεολόγου φαεινοῦ.
- Ἑλένη. Ναί, ἔχεις δίκαιο, φίλη μου, τὸ ξέχασα ἐγώ·
ἀλλὰ συγχώρησόν μοι ἐν ἄλλο νὰ σ' εἰπῶ.
Μήπως ἄλλους ἱεράρχας δὲν ἔχει ἡ ὀρθοδοξία
μὲ τὴν ἀγιότητα, μὲ τὴν ἀξία;

Ἄσπασ. Ἐχει· ἄλλ' αὐτοὺς καὶ μόνους σήμερον ὅλα
[τὰ σχολεῖα
τῶν ὁμογενῶν ἐορτάζουν· κί ὅλα τὰ διδασκα-
[λεῖα,
ὥς προστάτας τῶν γραμμάτων καὶ ἀρίστους
[διδασκάλους,
θεωροῦν αὐτοὺς καὶ μόνους οἰκουμενικοὺς με-
[γάλους.

Ἐλένη. Λοιπὸν ταῦτα τὰ πρωτεῖα,
τὰς τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
εἰς αὐτοὺς ἐδῶκαν λέγεις,
κί' ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκλέγεις ;

Ἄσπασ. Ναί, αὐτοὶ εἰν οἱ πατῆρες,
Ἐκκλησίαι· οἱ λαμπῆρες,
διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς
μιμηταὶ τῶν ἐκλεκτῶν,
ἄσπασ· πρὸς τοὺς πρεῖς πατῆρας· ψάλαμεν
[ὡς εὐπρεπῶς,
ἐν σχολαῖς φίλης πατρίδος ἐνικῶς τριαδικῶς,
τὸν Βασίλειον τὸν μέγαν, Ἰωάννην τὸν κλεινόν
καὶ Γρηγόριον συνάμα θεολόγον φαινόν.

Ἐλένη. Ὡστε, φίλη, ἡ παιδεία αὐτοὺς ἔκαμε καὶ
[ἄλλους
νὰ φανοῦν ὅτι ἐξέχουν· κί' ἀπὸ ὅλους πρὸ με-
[γάλους ;

Ἄσπασ. Μάλιστα, φίλη, ἡ παιδεία· ὥστε πρέπει καὶ
[ἡμεῖς
ν' ἀνακράξωμεν συνάμα ἐκ τοῦ βάθους τῆς
[ψυχῆς.

(αἱ δύο ὁμοῦ γονυκλίνει·)

Ἡ παιδεία ὑψοῖ ταπεινὸν καὶ τὸν κάμνει μέγαν· εἰς πνεῦμα,

ἡ παιδεία δοξάζει πτωχὸν καὶ δωρεῖτ' εὐμενέστατον νεῦμα
 βασιλέων, ἀρχόντων, λαοῦ, κοινωνίας, οἰκίας, ἀτόμου.
 Βασιλείου μεγάλου αὐτῇ, Γρηγορίου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου,
 ἐπισύρ' εὐλογίαν, ἐὰν ἐξασκῇται καλῶς καὶ δικαίως.
 Κι' ἂν ἀχώριστος μὲν ἔσαι ἀρετῆς κ' εὐσεβείας φέρῃ κλέος
 εἰς τὸν δράστην αὐτῆς πανταχοῦ καὶ τὸν ἔπαινον σύρει

[τοῦ κόσμου,

καὶ δωρεῖται αὐτῷ πανσθενῆ τὴν ἰσχύν· καὶ ἐκ μύρου εὐ-

[όσμου

περιχέεται ὁ ἀκραιφνὴς φίλος καὶ μύστης τῆς θείας παιδείας,
 κ' ἐκζητεῖ τὴν φιλίαν αὐτοῦ καὶ θηρεύεται ἀπὸ βασιλείας.

Διὰ τοῦτο κ' ἡμᾶς, ὦ τριττοὶ καὶ λαμπροὶ τῆς Τριάδος

[φωστῆρες,

καλῶς κρατεῖτ' εἰς παιδείαν στεφάνως, ὁρθοδόξων μεγάλοι

[λαμπτήρες,

κ' εὐλογεῖτε πάντες ὅλους ἡμᾶς, πρὸς τὸν ἑκείθεν τὸν θεὸν
 φωτιστὴν τοῦ ὕψους Θεοῦ, καὶ σαρὰ Θεοῦ μεγαλειόν.

B'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

«Παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους» (Πρὸς Θεσσαλ. Α'. Ε', 14).

«Εἰς πάντα κυρὸν φίλος ὑπάρχειω σοι» (Περικλ. 14. Κεφ. 17).

Γεώργ. Ἐ! τέλος πάντων, ἦλθον καὶ αἱ ἐξετάσεις.

Ἀλλά, Θεέ μου! διατί τρέμω,

Τρέμω, τρέμω ὅταν καλάμι,

ποῦ εἶν' στήν ἄκρα 'ς τὸ ποτάμι.

Διατί ἡ καρδιά μου μάζωξε καὶ ἔγεινε κουδῶρι;

ὅταν τὸν λαγὼ ποῦ γίνεται μικρὸς μικρὸς κουδῶρι,

δταν πετάξας ἀετὸς κατέβη νὰ τὸν πάρῃ ;

Ἄχ ! καλὰ θὰ ἔκαμνα νὰ μὴν ἤρχόμην·

ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μὲ κατέπεισε.

Ναί, πολὺ τὴν ἀγαπῶ ἐκείνην τὴν μητέρα,

ἐκείνη μὲ κατέπεισε νὰ ἔλθω ἐδῶ πέρα.

Μὲ εἶπεν ὅτι αἱ ἐξετάσεις, παιδάκι μου, εἶναι πανηγῦρι καὶ σὺ τὰς φοβεῖσαι ;

- Ναὶ τὰς φοβοῦμαι βέβαια, κ' ὅλο τὰς ἀποφεύγω, πλὴν στὴν παγίδα πιάσθηκα καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ
[εὐγώ.

Ἄχ ! Θεέ μου ! τί νὰ κάμω τώρα ;

- Τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω ;

ἀπὸ φόβον θὰ πεθάνω.

Καλὰ μ' ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος· μελέτα, Γεώργιε·

πρόσεχε, Γεώργιε· ἐπιμελῆσου, Γεώργιε· αἱ ἐξετά-

σεις πλησιάζουν. Ἀλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μὲ τὰς ἐξετάσεις ἤθελε μόνον νὰ μὲ φοβερίσῃ.

- Ἀλλὰ τί φόβος, τί κάμνος ; τί τρόμος ; τί φοβέρα ;

ποῦσαι, μητέρα, νὰ μ' ἴδῃς, ποῦσαι, καλὴ μητέρα ;

νὰ ὄῃς τί μ' ἔκαμε αὐτὸ τὸ μικροπαναγῦρι

ποῦ μ' ἔστειλες, κ' ἦλθα κ' ἐγὼ διὰ δικόσ' χατήρι ;

ὦ σεβαστὲ διδάσκαλε ! μ' εἶπες αἱ ἐξετάσεις

πλησίασαν, Γεώργιε, φόβον θὰ δοκιμάσῃς !

Ἐὰν δὲν ἐτοιμασθῇς, ὡς πρέπει ν' ἀποκριθῇς·

θὰ ἦναι πρόσωπα πολλὰ, ἔγκριτα καὶ σεβαστά,

μ' εἶπε· λοιπὸν μὴ ἀργῇς

ἐπιμελῆς γιὰ νὰ γενῇς.

Δὲν τὸ πίστευα ἐγὼ

κ' ἐτραγώδουν τρα-λα-λῶ.

τώρα ὅμως δίδω πίστιν,

ναί, μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν (κάνει τὸν σταυρὸν του).

Διότι ἰδοὺ· τί βλέπω ; τὸν πανιερώτατον ἡμῶν ἀρ-

χιερέα, τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἱερεῖς, τοὺς σεβαστοὺς ἐφόρους, τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς ἡμῶν τῶν παιδίων, βλέπω ἀγαπητοὺς συγγενεῖς, φίλους, πατριώτας καὶ τόσους ἄλλους· ἄχ! ὅλοι οὗτοι ἦλθαν ν' ἀκούσωσιν ἐμὲ κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν φόβον μου, ἀπὸ τῶρα τὰ ἔχασα.

Ἄχ! τῶρα ἔβαλα γνῶσι·
ἀλλ' ἡ ὑστερνὴ μου γνῶσι
βοήθειαν δὲν θὰ μοι δώτῃ.

Δημήτ. Τί ἔπαθες, Γεώργιε, καὶ ὀμιλεῖς μόνος σου; διὰ τί εἶσαι κίτρινος; τί ἔχεις; τί φόβος σέ κυριεύει; διὰ τί τρέμεις;

— Ποῖος σέ ἐφοβήρισε καὶ χαθῆν; ἡ θωριά σου;
ἔλα, βαστάξου, φίλε μου, καὶ σπύρξε τὴν καρδιά σου.

Γεώργ. Ἄχ! νὰ ἤξευρες καυμένη Δημήτριε, θὰ μὲ ἐλυ-
πείσῃ, θὰ μὲ εὐσπλαγχνείσῃ· νὰ ἤξευρες, τέλος
πάντων, θὰ μ' ἐλέγες καυμένου, χάσου, φύγε, λείψε,
μὴ στέκης ἐδῶ. Να.

— Μὴ στέκης, ἀλλὰ πέταξέ, θὰ μ' ἐλεγες καυμένη,
ζήτησε τόπον νὰ κρυβῆς, μαῦρε δυστυχισμένε!

Δημήτ. Μὰ στάσου, ἀδελφέ; τί φοβεῖσαι; εἰπέ μοι τὴν αἰ-
τίαν τοῦ φόβου σου· τί ἔχεις; διατί θέλεις νὰ φύγῃς;
διατί θέλεις νὰ χαθῇς; διατί θέλεις νὰ λείψῃς;

— Τί τάχα σ' ἐφοβήρισε καὶ ὅλο τὴν φευγάλα,
φίλε μου, συλλογίζεσαι; ἔλα 'ς τὸ νοῦς' μιὰ
[στάλα.

Γεώργ. Καὶ δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμη; ἐδῶ αὐτὴ ἡ συνά-
θροισις τῶσων σεβαστῶν προσώπων θὰ μᾶς πάρουν
λογαριασμόν, θὰ μᾶς ἀκούσουν, θὰ μᾶς ἐρωτήσουν,
θὰ μᾶς ἐξετάσουν τί ἐμάθαμεν ἕως τῶρα εἰς τὸ σχο-
λεῖον· αἱ! αἱ! ἀλλοίμονον! καὶ ἂν δὲν ἀποκριθῇς

ὅπως πρέπει; εἶναι ἀληθές ὅτι σήμερον δὲν ἔχει ξύ-
λο, ἂν δὲν ἤξεύρης τὸ μάθημά σου, ἀλλὰ καλῆ-
τερον νὰ εἶχε ξύλο, παρὰ νὰ εὐγουν ἔπειτα καὶ
ιερεῖς καὶ ἑφοροὶ, καὶ τόσοι ἄλλοι νὰ λέγουν ὅτι
τοῦ τάδε ὁ υἱὸς δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς
ἐξετάσεις· κρίμα του, κρίμα του.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶν' θάνατος καὶ ζωντανὸς χαμός;
δὲν εἶναι ὅ,τι καὶ ἂν πῆς, δὲν εἶναι πεθαμός;

Δημήτ. Καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔμαθες, Γεώργιε, δὲν δύνα-
σαι νὰ τὰ ἀναγνώσῃς τώρα; εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια
σ' ἐδίδαξεν ὁ διδάσκαλος δὲν δύνασαι, ἐὰν ἐρωτη-
θῇς, ν' ἀποκριθῇς;

— Ἐνα μάθημα ὅσον ξέρῃς,
κόπον δὲν θέλει νὰ το εὐρῇς.

Γεώργ. Ναί· ἐκεῖνο τὸ ξέρω καὶ ἐγώ, Δημήτριε, ἀλλ' ἐγώ
ὥς τώρα εἰς τὰς ἐξετάσεις δὲν παρουσιάσθηκα·
σὺ καὶ ἄλλοτε πέρασε τέτοιαις μπόραις καὶ φουρ-
τούναις· ἐγὼ ὅμως πρώτην φοράν τώρα παρουσιά-
ζομαι εἰς ἐξετάσεις· δὲν ἤξεύρεις τὸν μῦθον τοῦ Αἰ-
σώπου, ὅτι ἡ ἄλεπού ὅταν πρώτην φοράν εἶδε τὸ
λεοντάρι κόντεψε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της;

— Καὶ εἰς τὸ νῦν ἦλθε καὶ αἰὶ
ἡ κεράτσα Ὠμαή.

Δημήτ. Ἐλα σὺ κοντά μου, μὴ φοβεῖσαι· ἡ ὥρα αὐτὴ εἶ-
ναι παναγῦρι· καλὰ σὲ ἔλεγε καὶ ἡ μητέρα σου·
τόλμην μόνον θέλει καὶ τίποτε ἄλλο. Σὺ, δόξα σοι
ὁ Θεός, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλοὺς μαθητάς· σὺ μόλις
δύο φράγας ὅλον τὸν καιρὸν ἔμεινες νηστικός, διότι
δὲν ἤξευρες τὸ μάθημά σου, ἐνῶ εἶναι τόσοι ἄλλοι
χειρότεροί σου, οἱ ὅποιοι κάθε ἡμέραν ἔμενον νηστι-
κοὶ καὶ δὲν τὸ γράφουν, δὲν τοὺς μέλει διὰ τίποτε.

— Λοιπὸν τῆς ψυχῆς τὸ βάρος
ἄς πάρ' ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος.

Γεώργ. Ὁχ! δροσίσθηκεν ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου! νὰ τί θὰ
εἶπη καλὸς φίλος· ὁ καλὸς φίλος εἶναι παρηγορία·
ὁ καλὸς φίλος εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρός· ὁ καλὸς
φίλος εἶναι βοηθὸς εἰς τὰς ἀνάγκας· ὁ καλὸς φίλος
εἶναι τὸ καλῆτερον εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα.

— Καλὸν φίλον, λέγουν, ζήτει
κι' ἄς μὴ ἔχῃ οὔτε σπῆτι.

Δημήτ. Ναί, Γεώργιε, εἶμαι φίλος σου καὶ θὰ εἶμαι· ἀλ-
λὰ καὶ ὅλοι οὗτοι ἐδῶ, δηλαδή ὁ πανιερώτ. ἡμῶν
ἀρχιερεὺς, οἱ αἰδεσιμώτ. ἱερεῖς, οἱ σεβαστοὶ ἔφοροι,
οἱ προσφιλεῖς πατριῶται καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι φί-
λοι, καὶ τοὺς φίλους κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τοὺς φο-
βῆται. Ἐμπρὸς λοιπὸν, τόλμη, θάρρος, παρηγορία
καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐμπνευσθῇ τὸ
θάρρος ἄς ψάλλωμεν καὶ τὸ ᾠσμα τῶν ἐξετάσεων.

(Συγκρατούμενοι δὲ διὰ τῶν χειρῶν καὶ ψάλλοντες
μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἐν τῷ θρανίῳ θέσιν των·
μετὰ τούτων δὲ ψάλλουσι καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ
τὸ ἴδιον).

— Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρὸς,
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρὸς
τῶν ἐξετάσεων καιρὸς.
Λοιπὸν μὴ φοβεῖσθε, καλοὶ συμμαθηταί,
ἀλλὰ ἀποκριθῆτε καλῶς, συσπουδασταί.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
τῶν συμμαθητῶν χορὸς,
ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
μὴ σᾶς μέλῃ, νὰ καιρὸς.

Ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε μεγάλοι καὶ μικροί,
ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε χαρούμενοι παῖδοι.
Ἀλλὰ, ἀλλ' ἄς φωνήσωμεν,
Θεέ' κι' ἄς ἐκζητήσωμεν,
βοήθειαν καὶ ἄρωγὴν
ὁς εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν,
καὶ φώτισον, Θεέ μου, τὸν νοῦν τὸν σκοτεινὸν
ἡμῶν τῶν παιδαρίων μὲ πνεῦμα φωτεινόν.

Γ'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ [ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΑΦΟΥ ΦΑΓΩ].

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ.

«Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐκτίσθη ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν».
(Ἐφεσ. Α' 26)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Κοράσιον.

—

Ἄκουσε, μάνα, τί δουλειάς,
ἔχω νὰ σώσω καὶ πολλὰς.
Τὸ μεσημέρι ἀφ' οὗ φαγω,
εἰς τὸν κῆπόν μας θὰ πάγω·
θὰ δγῶ τὴν μικρὰν μηλίτσα
καὶ τὴν ἄσπρη ὀρνιθίτσα·
ἢ μηλιά ἂν ἔχη μῆλα
κρυμμένα 'ς τὰ πυκνὰ τὰ φύλλα,
καλὰ καὶ ὠριμα 'ς τὴν ὄψι,
πρέπει κανεὶς γιὰ νὰ τὰ κόψη.
Τὴν δὲ ἄσπρη ὀρνιθίτσα
ἂν τὴν εὕρω 'ς τὴν φωλίτσα,
ὦ !! τότε τί χρυσῇ δουλειά;
θὰ κάμ' αὐγὸ μέσ' τὴν φωλιά.
Ναί, ὅλα ταῦτα θὰ τὰ δγῶ,

Μήτηρ. ἀφοῦ σχολάσω ἀπ' τὸ σχολεῖό.
Θά δγῆς καὶ τὸ μάθημά σου,
αὐτὸ 'ν ἡ κύρια δουλειά σου.

Κοράσιον. "Α! γιὰ 'κεῖνο δὲν με νοιάζει,
γι' αὐτὸ κανεῖς πρέπ' νὰ χτικιάζῃ·
διὰ τοῦτο ἄφσ' αὐτὰ
ποῦ δὲν κτυποῦν καλὰ 'ς τ' αὐτιά,
κι' ἄκουσε ποῦ θὰ σ' εἰπῶ
ἄλλ' ἓνα λόγο χαρωπό.

— Εἶδες καὶ μίαν καλυθίτσα
ποῦ σκάρωσα εἰς μίαν ἀκρίτσα;

— Θὰ τὴν σκεπάσω κι' ἀπὸ πάνω,
ὅταν τέλεια τὴν κάνω
μὲ κλωνάρια λυκαριᾶς
καὶ μοσχισμένης φλαμουριάς.

Μήτηρ. Θά δγῆς καὶ τὴν γραμματικὴ σου
καὶ τὴν ἀριθμητικὴ σου!

Κοράσιον. Μῆτερ, σῶπα 'ς τὴ ζωὴ σου!
πῶς τὸ σκόνει ἡ φυγὴ σου;
μέσ' εἰς τούταις ταῖς δουλειαῖς
νὰ βάζῃς ταῖς γραμματικαῖς;
καὶ μαθήματα καὶ ἄλλα
ποῦ με κάμουνε τὸ γάλα,
ποῦ βύζαξα νὰ τὸ ξεράσω,
κι' ὅλ' αὐτὰ νὰ τὰ ξεχάσω,
π' ὅχω νὰ κάμω βιαστικά
εὐμορφα καὶ παστρικά;

Μήτηρ. Παστρικά καλὰ νὰ κάνῃς,
καὶ βιαστικά πολὺ νὰ πιάνῃς,
θέλω, κόρη μου ἐγώ,
ὄχι ὀρνιθὰς αὐγό,

καὶ μηλίτσαις καὶ μηλιαῖς
καὶ καλύβαις καὶ σπηλαιῖς·
ὄχι· τοῦτα δὲν τὰ θέλω·
μήπως δι' αὐτὸ σὲ στέλλω
ς' τὸ σχολεῖο νὰ συχνάζῃς ;
τέτοιαις δουλαιῖς νὰ με κυτάζῃς ;

— Ὅχι ! μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι,
ὄχι, κόρη μου, δὲν τῶχει
ἢ μάνα σου ς' τὸ νοῦ της τοῦτο,
νὰ τὸ καταπιῇ τὸ φροῦτο.

— Ἡ μάνα σ' θέλει γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα !
ἀνάγνωσι καὶ γράψιμο,
κέντημα καὶ ράψιμο·
θέλει ν' ᾄσῃ καὶ γνωστικὴ,
ἐπιμελὴς καὶ σκεπτικὴ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΟΗΝΩΝ

Κεράσιον.

Θὰ εἶμαι· ἀλλὰ νὰ σὲ εἶπω,
ποτὲ δὲν θὰ με σταίλῃς τὸν κῆπο ;

τί ; μόνον σπῆτι καὶ σχολεῖο,
κέντημα, γραφή, βιβλίο,
θὰ κυτάζω κάθε μέρα ;
λυπήσου με, καλὲ μητέρα ;

Μήτηρ.

Σὲ λυποῦμαι ἐγὼ πάντα·
ἀλλὰ τοῦ μηνὸς τριάντα
ἡμέρας, κόρη μου, ν' σ' εἶπω,
δὲν θὰ τὰς περνᾷς 'ς τὸν κῆπο.

— Μόνον μίαν Κυριακὴν,
ἢ μεγάλην ἑορτήν,
ἂν τύχῃ, θὰ πηγαίνῃς 'ς τὸν κῆπο,
πλὴν κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ λείπω·
θᾶμαι μαζὶ σου νὰ σὲ κυτάζω,
καὶ με τὸν ἴσχιό μου νὰ σὲ σκεπάζω.

- Κοράσιον Μὲ γνώμην θάμαι τὴν ἰδικήν σου,
ὦ μητὲρ, ὅθεν τὴν μητρικὴν σου
χεῖρα νὰ δώσης νὰ τὴν φιλήσω,
κί' εὐθὺς νὰ εἴπης θὰ συγχωρήσω
τὴν θυγατέρα, ἥτις ποθεῖ
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διορθωθῇ.
- Μήτηρ Λάβε τὴν χεῖρα, καλὴ μου κόρη, (δίδει τὴν χεῖρα της)
συγχωρημένη ἔσο· καὶ χώρει
εἰς σωτηρίους ὁδοὺς καλὰς,
μὲ τῆς μητρὸς σου τὰς συμβουλὰς.

→❖❖←

Δ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

[Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΛΟΥΤΟΣ,

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

(ὅλοι δεκάρατοι)

Ὅς φέρεται τῆς ἐαυτοῦ βακτηρίας, | τίς, ἔνν σοφὸς γέννη σεαυτῷ,
μισεῖ τὸν ἐαυτοῦ υἱόν, ὃ δὲ ἀγαπῶν | σοφὸς ἔσται καὶ τοῖς πλησίον σου.
παιδεύει ἐπιμελῶς. Παροιμ. 13, 24. | Παροιμ. 9, 12.

Ἀριστείδης (κρατῶν τὴν χεῖρά του κλεισμένην κρᾶζει)

Πλοῦτος, πλοῦτος, μέγας πλοῦτος εἶναι ἡ αἰ-
[κονομία,
αὕτη μ' ἔκαμε δεκάρες νὰ μαζεύσω μία, μία.
Ναί, δεκάρες κ' εἰκοσάρες αὕτη μ' ἔκαμε νὰ
[ἔχω
σωρὸ ἕνα ἐδῶ μέσα, καὶ σφιγκτὰ νὰ τὰς κα-
[τέχω.
Λοιπὸν ἡ οἰκονομία ζήτω ! ζήτω δὲ κί' ὁ οἰ-
[κονόμος,

πρέπεις τὸ ἐξῆς καὶ αὕτη νὰ ἐπιβληθῇ ὡς
[νόμος.

— Ναί, ἡ οἰκονομία πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ὡς νό-
μος· διότι αὕτη πλουτίζει τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως τώρα ἐπλούτισε κ' ἐμένα· καὶ πραγμα-
τικῶς· ἰδοὺ τὰ καλὰ τῆς οἰκονομίας· ἰδοὺ μία
εἰκοσάρα [δεικνύει αὐτὴν] καὶ ἄλλη μία [ἐπί-
σης δεικνύει] ἐν γρόσιον· καὶ δύο τρία γρόσια·
καὶ πέντε ὀκτώ, καὶ δύο δέκα· ὦ! τί χαρά;
ἔχω δέκα γρόσια [πηδᾷ ἀπὸ χαράν], εἶμαι
ἕνας μικρὸς πλούσιος· ἕνας μικρὸς κεφαλαιοῦ-
χος· ἤμπορῶ μὲ αὐτὰ τὰ δέκα γρόσια νὰ
κάμω τόσα καλά· δηλαδὴ καὶ δανεικὰ νὰ
δώσω, καὶ τὰ χρειάσῃ διὰ γραφὴν ν' ἀγορά-
σω καὶ ἐλεημοσύνην νὰ κάμω· τί εὐτυχία;
καὶ μάλιστα, ὅτε θυμῶμαι τὸ προχθεσινὸ μά-
θημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, εἰς τὸ ὅποιον, ἐκτὸς
ἄλλων πολλῶν, ἐμακάριζοντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἐλεήμονες τοιου-
τοτρόπως: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ
ἐλεηθήσονται».

Ὁ δὲ διδάσκαλός μας ἀνέπτυξεν αὐτὸ τοιου-
τοτρόπως:

»Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,
οὐχὶ δὲ ἐπιλήσμονες
τῶν ἀδελφῶν μας τῶν πτωχῶν,
χρηρῶν καὶ παιδῶν ἀτυχῶν,
εἶπε τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα,
ὅταν ἐπὶ γῆς ἀκόμα
ἐκεῖνην τὴν τελείαν
θείαν διδασκαλίαν
ἐκήρυττε κ' ἐδίδασκε

κ' εἰς πάντας ἀνεμίμνησκε,
ὅτι εἰς Θεὸν πλουτίζει
τὸν πτωχὸν ὅστις δανείζει.

Ἀπόστολος (Πλησιάζων τὸν Ἀριστείδην κάμνει τὸν σταυρὸν του)

Χριστὲ καὶ Παναγιά,
κυτάξτε δὲ παιδιὰ,
κηρύττει καὶ μονολογεῖ,
διδάσκει καὶ θεολογεῖ.

Καλὲ Ἀριστείδη, τί ἔπαθες; μὲ ποῖον ὀμιλεῖς;
ποῖον ἐλεεῖς; ποῖον δανείζεις; ποῖον πλουτίζεις;
Ἄριστείδης Ὀμιλῶ, φίλε, μὲ τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἐλεῶ
τοὺς πτωχοὺς· ἅ! ἡ οἰκονομία! ἡ οἰκονομία
εἶναι μέγας θησαυρὸς! εἶναι μέγας πλοῦτος
εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ πόνος πλούσιος εἰς τὸν
κόσμον εἶναι ὁ οἰκονόμος· χαρὰ δ' εἰς ἐκεῖνον
ὅστις ἔχει συντρέχει τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν
ἐλεημοσύνην φιλεῖ πάντα.

Ἢ μὲν, τὸν πλουτίζει, φίλε,
ἢ ἄλλῃ, πέντε ἐκ πῶν δέκα στείλει
ἔς τοῦ μπάρπα Δάμου τὰ παιδιὰ,
τ' ἀνήλικα καὶ ὀρφανὰ.

Νικόλαος Ἔλα δὲ καὶ σὺ μὲ τὴν οἰκονομίαν σου· χθεσινὸν
παιδί καὶ σὺ ἴσ' ἐμένα, ἔμαθες καὶ τὴν
οἰκονομίαν· καλέ, τί οἰκονομαῖς μὲ ψάλλεις;
τί ἐλεημοσύναις σκορπίζεις;
Ποῖον δανείζεις καὶ συντρέχεις;
ὅλα δέκα γρόσια ἔχεις·
ἐγὼ; ἐγὼ αὐτὰ νὰ τ' ἄχω,
θ' ἀγοράσω ὅ τι λάχω.
μῆλα, κάστανά, ἀπίδια,
σθούρους, ζουρνάδας καὶ σφυρίδια,
καὶ θὰ τρέξω μονομιᾶς

εἰς τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς.
Νὰ τὰ 'πῶ τρέξτε, παιδιὰ,
νὰ 'δῆτε μέσα 'ς τὴν ποδιά,
πῶχ'ω 'πωρικὰ πολλὰ
καὶ παιγνίδια καλὰ.

'Ελᾶτε νὰ τὰ μοιρασθῶμεν,
κ' ὕστερα νὰ σηκωθῶμεν,
τὰ σφυρίδια μας λαλοῦντες
κ' εἰς τοὺς δρόμους πηλαλοῦντες,
νὰ χαρῶμεν, νὰ χαρῶμεν,
ὅσον καὶ ἂν ἤμπορῶμεν.

'Αριστείδης

Αὐτὸ τὸ λέγουν ἄσωτία
καὶ μεγάλην ἀρρωστίαν
τοῦ νοῦ καὶ μυελοῦ
καὶ τ' ἄλλα ἔργα τοῦ τρελλοῦ.
νὰ φωνάζῃ μέσα 'ς τοὺς δρόμους,
νὰ σκορπᾷ φωνὰς καὶ τροῖους,
μέ ζουρνάδες καὶ σφυρίδια,
νὰ κυλιέται 'ς τὰ σκουπίδια.

'Εγὼ αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ κάνω,
πρέπει πρῶτα νὰ πεθάνω.

'ς ἐμένα ἡ οἰκονομία,
λέγει, πεντάρα οὔτε μία
νὰ δίδω εἰς τέτοια ἀνωφελῆ,
παιγνίδια ἀνόητα κ' εὐτελῆ,
ἀλλὰ εἰς χήρας κ' ὀρφανὰ
κι' εἰς ἄλλο τίποτε πουθενά.
ὅθεν ἡ οἰκονομία

'ς ἐμὲ εἶν' πλοῦτος καὶ εὐτυχία.

'Απόστολος

Καὶ πῶς ἐμβῆκεν ἡ ἰδέα τῆς οἰκονομίας εἰς
τὸν νοῦν σου, 'Αριστείδη; Σὺ, βλέπω, ὅπως
διδόλου ἄλλαξες φρονήματα. Σὺ, ἕως χθές, ὅ-

σον ἀφορᾷ τὰ χρήματα, δὲν ἔδιδες τόσην ἀξί-
αν εἰς αὐτά, ἀλλὰ μὲ τὸ ἓνα χέρι τὰ ἔπερ-
νες καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ σκόρπιζες· τώρα ὅμως
βλέπω ἄλλα φρονήματα καὶ ἄλλας ιδέας· ἄλ-
λην γνώμην, καὶ ἄλλην θέλησιν· ἄλλα συ-
στήματα καὶ ἄλλα πιασήματα.

— Πλὴν πόθεν ἡ μεταβολή
αὕτη, φίλε, ἡ καλή;
πόθεν ἡ οἰκονομία;
μήπως δὲ καὶ σὲ καμμία

ιδέα τῆς φιλαργυρίας

καὶ τῆς φιλοχρηματίας;

ἔβαλε βουλή καὶ νόμος

νὰ σὲ κάμῃ οἰκονομία;

Ἀριστείδης

Τῆς φιλαργυρίας· Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ.

πλὴν ἄκουσέ με παῖ,

αὐτὰ ποῦ θὰ σ' εἰπω

καὶ διὰ ποῖο σκοπῶ

ἤλλαξα αἰφνης γνώμην,

ἐνῶ ὡς χθὲς ἀκόμῃ

ἐσκόρπιζα ἀσκόπως

τὰ χρήματα· καὶ τόπος,

κανεῖς 'π' αὐτὰ δὲν πιάσθῃ,

κ' ἔπειτα 'σάν χρειάσθῃ

μία δεκάρα μόνη,

τότε χωρὶς τιμόνι,

θαρρεῖς ἐκεῖ κ' ἐδῶ

ἔτρεχα νὰ ἰδῶ,

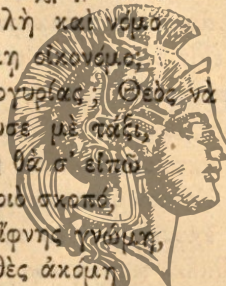
ποῦ θ' αὖρω τὸν πατέρα,

τὸν θεῖο καὶ τὴν μητέρα·

καὶ νὰ παρακαλῶ

καὶ νὰ παραλαλῶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

φευτιαῖς, καὶ ἄλλα τόσα,
γιὰ νὰ λάβω μία γρόσα.
Ἐλεγα δὲ ὅτι πένας θ' ἀγοράσω καὶ κονδύλια,
ἀλλ' ἐγὼ εὐθὺς 'ς τὰ ἀπίδια ἔτρεχα καὶ 'ς τὰ
[σταφύλια.

καὶ τὴν γρόσα μονομιᾶς
μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς
ἔτρωγα καὶ τραγάνιζα
κι' ἀέρα ἔτηγάνιζα.
Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ,
προχθὲς ποῦ ἦλθε 'ς τὸ σχολεῖο
ὁ πατέρας ὡς κριτῆς
κι' ἀδέκατος ἀνακριτῆς,
κ' εἶδε ὅλα μὲ τὰ ματιά,
μέσ' 'ς τὴν τσάντα τὰ κομμάτια
πένας, κονδύλια, χαρτιά, βιβλία,
εἰς κατάστασιν ὅλα ἀθλία.
Κ' εἰς τὸν ἀσάχαλον ἐμπρὸς
τὰ ἔχυσε, κ' ἴδαν σῶρός!
βιβλίων ξεσχισμένων
καὶ πένων τσακισμένων.
Καὶ μ' ἐρωτᾷ τὴν γρόσα
ποῦ πῆρα χθὲς καὶ τόσα
ποῦ μ' ἔδωκε προχθὲς
τί τὰ 'καμμα μαθές;
Ἀλλὰ κλειδοστομιά
μὲ εὖρε μονομιᾶ,
καὶ ἄρχισα νὰ κλαίγω
καὶ τίποτε νὰ λέγω
δὲν μπῆρα γὼ μ' αὐτά·
πλὴν τότε ἀπ' τ' αὐτιά
μ' ἀρπάζει καὶ φωνάζει,

καὶ κάτω μὲ τινάζει.
Καὶ λέγ' εἰς ἀσωταῖαις
'πὸ τῶρα καὶ κακίαις
ἐδόθηκες ; νὰ λείψῃς,
ἐὰν δὲν ὑποκύψῃς
εἰς τὴν οἰκονομία·
εἰ δ' ἄλλως, οὐδεμία
εἰς τὸ ἐξῆς πεντάρα
θὰ δγῆς οὔτε δεκάρα.

Ἄποστολος Ἀλήθεια ; τί φοβέρα
ἐκείνην τὴν ἡμέρα
θὰ τράβηξες, καὶ μένε,
τότε δυστυχισμένε·
πλὴν τῶρα εὐτυχῇ
κ' εἰς ὅλα εὐπειθῇ
τὰ λόγια τοῦ πατρὸς,
καθὼς καὶ τῆς μητρός,
κ' ἐγὼ λοιπὸν κ' ἐγώ,
ἐσὲ θὰ μιμηθῶ.

Ἄλλ' ἄλλο δὲν με λές,
τί σ' ἔκαμε μαθές
νὰ γείνης τόσον τῶρα
οἰκονόμος γιὰ τὴν ὥρα ;
Κατὰ τὴν καλὴν μου τύχη
τότ' ἔλαχε νὰ τύχη,
ἐκείνην τὴν ἡμέρα,
ἔτσ' θὰ τὸ φέρ' ἡ σφαῖρα,
τὸ τῶν μακαρισμῶν
μᾶθημα κί' ἀγιασμὸν
μ' ἔφερε 'ς τὴ ψυχὴ
ἐκείνη ἢ εὐχὴ.
«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

πτωχῶν μὴ ἐπιλήσμονες,
αὐτοὶ ἐλεηθήσονται
καὶ οὐ λησμονηθήσονται
εἰς τὴν τοῦ οὐρανοῦ
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἄλλὰ τὸν μακαρισμὸν τοῦτον ἔεϋρετε, παιδία;
εἶπεν, ὁ διδάσκαλος· μόνον ἡ οἰκονομία
εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ πλουτοῦντας
καὶ βαλάντια κρατοῦντας
πτωχά, καὶ πάντοτε κενά,
θὰ μᾶς κάμ' ἂν πουθενά
δὲν δίδωμεν ματαίως χρήμα,
νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ τὸ ρῆμα
τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ τὸ θεῖον,
ψυχῆς νὰ ἔχωμεν ἰατρεῖον,
εἰς πολλοὺς ἐκαστοὺς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
Νικόλαος

Καλὲ ἀγῆτε τοὺς αὐτοὺς;

ΔΟΗΝΩΝ

Τί ἐλεημοσύναις ψάλλουν; τί πολλὴ οἰκονομία;
δὲν τ' ἀφήνετε αὐτὰ καὶ νὰ ἴδωμεν εἰς ποῖα

ἐργαστήρια θὰ πᾶμε
τὴν δεκάρα μας νὰ φάμε,
εἰς παιχνίδια κι' ἀφροτὰ
κουλούρια καὶ ζαχαρωτά;

Ἀριστείδης

Ἔλα δὲ καὶ σὺ καυμένη
ἀπὸ παιχνίδια ζαλισμένε,
τὰ κουλούρια καὶ παιγνίδια
κ' οἱ ζουρνάδες μὲ σφυρίδια
εἶναι τῶν μικρῶν παιδιῶν,
τῶν ἀνηλίκων καρδιῶν·
δι' ἡμᾶς διδασκαλία,
διότι πλέον εἰς σχολεῖα
ἐρχόμεθα μεγάλα,

καὶ δὲν μυρίζει γάλα
τὸ στόμα μας, καὶ χάρι
θὰ μᾶς κάμης, παιγνιδιάρη,
εἰάν ἀναχωρήσης
καὶ μόνους μᾶς ἀφήσης.

Νικόλαος

Δὲν μὲ θέλετε τὸ νοιώθω,
πλὴν 'πὸ 'δῶ 'γὼ δὲν τὸ κλώθω,
εἰάν δὲν μ' ἀπαντήσης
εἰς ὀλίγας ἐρωτήσεις,
ποῦ ἔχω νὰ σὲ κάνω
'ς τὴν οἰκονομία 'πάνω.

Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,

ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,

ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν

ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν;

Ἀριστείδης

Χαίρω πολὺ ὅτι αἰτία

θὰ με δώσης, φίλε, καὶ ποῖα

εἶναι ἡ οἰκονομία

νὰ σὲ διδάξω μία, μία

τὰς περιστάσεις αὐτῆς· κ' ἐν τάξει

καθὼς τὸ νῆμα ἀπ' τὸ μετάξι,

θὰ τὰς χωρίσω, καθὼς ταῖς ἄλλαις,

ποῦχαμε τρεῖς ἑορταῖς μεγάλαις,

μὲ τὰς ἐχώρισεν ὁ πατέρας

εἰς στίχους ὅλας· κ' ἔλαβε πέρας

ἡ ἀσωτία μου, ὥστε ὡς πρῶτα

δὲν εἶμαι σπάταλος· πλὴν ἐρώτα.

Νικόλαος

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω

τὴν ἐρώτησιν ὡς ἄνω.

Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,

ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,

ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν

- ἄπο τὴν οἰκονομίαν ;
Ἄριστειδης Ἄκουσον, φίλε, μὲ προσοχὴν
καὶ ὠφελήσου τὴν ἐποχὴν.
Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει
[νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
Νικόλαος Ἀλλὰ τὴν μετρίαν τάξιν
εἰπέ μοι τί θὰ τὴν διδάξῃ ;
Ἄριστειδης Κ' ἡ μετρία τάξις, φίλε, τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρ-
[τησίαν
χάνει· εὐθύς ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκο-
[νομίαν.
Νικόλαος Τὸν πλούσιον ὅμως τί θὰ πειράξῃ,
οἰκονομίαν ἂν δὲν φυλάξῃ ;
Ἄριστειδης Καὶ ὁ πλούσιος αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ
[στερήσει
ἐκτίθεται, ὅσῳ φίλε, τὴν οἰκονομίαν ἀφήσῃ.
Νικόλαος Ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα ; τί θὰ εἴπῃς ;
ἔς αὐτὸ δὲν δύνασθαι νὰ ἀντείπῃς.
Ἄριστειδης Ναί, κί ὁ ἄρχων ἀμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ δ-
[νόματός του,
ὅταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.
Νικόλαος Ἄλλο δὲν ἔχω πλέον νὰ εἴπω,
ἐπείσθηκα, φίλε, ὅθεν καὶ λείπω·
δὲν θέλω πλέον διόλου παιγνίδια,
παύω ζουρνάδες, παύω σφυρίδια·
θὰ κρύπτω τώρα κ' ἐγὼ τὴν πεντάρα,
θὰ δένω εἰς κόμβους πολλοὺς τὴν δεκάρα,
κί ἂν αἱ δεκάρες μ' ἄρκετὰ περισσεύσουν,
πτωχὸν καὶ τὸν ἄστεγον εὐθύς θὰ γυρεύσουν,

νὰ παύσωσι πείναν αὐτοῦ καὶ πτωχείαν,
νὰ ἐλεήσωσι χήραν, σκληρὰν ὀρφανίαν.
Ἀπόστολος Συγχαίρω σ', ὦ φίλτατε Νικόλαε, χαῖρε!
τὸ χέρι σου δός μοι νὰ σφίγξ' αὐτὸ φέρε.

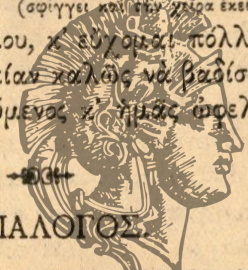
(Ζητεῖ τὴν χεῖρά του)

οἰκονομίας δὰ τώρα ὦ!! φίλος καὶ σὺ
ἐγείνες, φίλτατε, τί ὥρα χρυσῇ;
Αὐτὴ νὰ γνωρίζῃς καὶ σένα καὶ 'μένα
θὰ σώσῃ· ὦ! πόσα αὐτ' ἔχ' γλυτωμένα
παιδιά, ὡς πόσα παρόμοια ἴδια
πολὺ ξεδομένα ὡς σὺ 'ς τὰ παιγνίδια;
Συγχαίρω μεγάλως καὶ σὲ ἀφ' ἑτέρου,

(σφίγγει καὶ τὴν χεῖρα ἐκείνου)

Ἀριστεῖδῃ μου, καὶ εὐχομαι πολλ' ἐνδοξοτέρου
σταδίου πορείαν καλῶς νὰ βαδίσῃς,
ἐξ οὗ ὠφελοῦμένους καὶ ἡμᾶς ὠφελήσῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ε' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΑΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [7 ἐτῶν]. ΑΘΗΝΑ [10 ἐτῶν].

*Ἀνθρώπος, ὥσει χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,
ὥσει ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει
(Ψαλμ. 102)

Ἐλπινίκη Ἐχω μίαν ἀπορίαν,
πλὴν χωρὶς ἀργοπορίαν,
ποία, ποία, θὰ θελήσῃ,
φίλη καλή, νὰ μὲ τὴν λύσῃ;
Ἀθηνᾶ Ἐὰν εἶν' εὐκολωτάτη

καὶ εἰς ἐννοίας ἀπλουστάτη,
ἰδοὺ ἐγὼ ἀναλαμβάνω
τὴν λύσιν, φίλη, νὰ σοὶ κάνω.

Ἐλπινίκη Δι' ἐμὲ ποῦ δὲν τὴν ἔξυρω φαίνεται δυσκολω-
[τάτη.

Ἀθηνᾶ Λοιπὸν λέγε, λέγε φίλη,
ποῖα εἶν' κατὰ τὴν ὕλη;

Ἐλπινίκη Ἐμπρός· ἄκουσον, φιλτάτη,
μία λέξις ἀπλουστάτη·
διατί τοῦτο τὸ σχολεῖον

τὸ λέγουν νηπιαγωγεῖον;
Ἀθηνᾶ Ἀ! αὐτὸ θέλεις νὰ μάθης;
καλὰ 'ς ἐμὲ καὶ ἀπεπάθης,
τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν
θὰ σ' τὴν κάνω καὶ σωστήν.

Ἐκ τοῦ νηπίου καὶ ἄνω ἔχει σύνθετον τὴν λέξιν,
καὶ νήπιον ἀπὸ τεσσάρων ἐτών καλεῖται ἕως ἑξῆς,
ὁ ἄνθρωπος, ὅταν παιδάκι
καλεῖται ὑφ' ὀλῶν καὶ μικράκι.

Ὀλαὶ δὲ αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἡ κάθε μία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά·

Ἐλπινίκη Τώρα ποῦ ἔχομεν καιρὸ
δὲν μὲ τάς λές, νὰ σὲ χαρῶ;
ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν
διὰ νὰ μάθω τὴν κάθε μίαν

Ἀθηνᾶ Εὐχαρίστως· προσοχή,
τὴν κάθε μία ἐποχὴ
τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μία
νὰ σοὶ εἶπω κ' ἡλικία.

Ἐλπινίκη Εἶπες ὅτι αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἡ κάθε μία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά;

Ἀθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἴδε πῶς.

ἀλλ' ὥς ἀρχίσωμ' ἀπ' ἐμπρός.
Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, αὐξάνει καὶ ἡβᾷσκει,
ἀλλ' ἐπὶ τέλους πάντοτε αὐξάνων καὶ γηράσκει.
Τὸ χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τὴν γέννησίν του
μέχρις αὐτοῦ τοῦ τέλους του, ἔχ' τὴν διαίρεσίν του,
καὶ καλεῖται ἡλικία
τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἡ μία
εἶν' ἐκεῖν' ἣτις ἀρχίζει
ἀπ' τὴν γέννησιν, καὶ ὀρίζει,
τρία ἔτη, ὅτε βρέφος
καλεῖται ὡς τὸ τρίτον ἔτος.

Ἐλπινίκη Λοιπὸν ὡς τὸ τρίτον ἔτος
ὁ ἄνθρωπος καλεῖται βρέφος;

Ἀθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἄλλη λέξις,
ἀπὸ τέσσαρα ὡς ἕξ,
νήπιον, τὸν δίδουν πάλιν
ὀνομασίαν βλέπει· ἄλλην.

Ἐλπινίκη Ἐκ τοῦ νήπιον καὶ ἄγω ἔχον τὴν παραγωγὴν,
ὡς μοι εἶπες, ἐννοῶ, καὶ κάμνω τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἀθηνᾶ Μάλιστα· καὶ μετὰ ταύτην ἔρχεται ἡ παιδική,
ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους, ὅτε ἡ νηπιακὴ
παύει πλέον καὶ προφθάνει
ἡ ἄλλη· καὶ προσόδους κἀνει,
καὶ τὸ νήπιον ὡς χθὲς
ἀποκαλεῖται πλέον παῖς.

Ἐλπινίκη Ἐννοῶ πολὺ καλὰ,
πλὴν αὐτὴ ἔτη πολλὰ
ἄρά γε νᾶ διαρκῆ,
ἡ καλουμένη παιδική;

Ἀθηνᾶ Αὕτη ὡς τὰ δεκατρία, ἀγαπητὴ μου, διαρκεῖ·
καὶ μετ' αὐτὴν ἀμέσως πάλιν ἔρχετ' ἡ ἐφηβικὴ,
καὶ ἡ κλῆσις τοῦ παιδὸς

παύει ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός.

Καὶ τὸ μὲν ἄρρεν νεανίας καλεῖται καὶ μεῖράκιον,
εἰς δὲ τὴν ἀπλουστέραν γλῶσσαν μικρὸν παλ-
[ληκαράκιον.

τὸ δὲ θῆλυ ἐπομένως
καλεῖται νεᾶνις ἢ παρθένος.

Ἑλπινίκη Ὠραῖα.

Ἀλλὰ πόσον διαρκεῖ

εἰπέ μοι ἡ ἐφηβική ;

Ἀθηνᾶ

Ἐκ τοῦ δεκάτου καὶ τετάρτου ἔτους ἡ ἐφηβική
ἀρχίζει καὶ μέχρι τῶν εἴκοσ' αὕτη πάλιν διαρκεῖ,
ἀπ' αὐτὴν δ' εὐθὺς ἀμέσως ἡ νεανική ἀρχίζει
ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐννέα ἔτ' ὀρίζει.

διότ' ἀπ' τοῦ εἰκοστοῦ καὶ πρώτου αὕτη ἔχει

[τὴν ἀρχὴν

καὶ βαίνει μέχρι τῶν τριάντα· ὅτε πλέον ἀνδρικήν

ἡλικίαν τὴν καλοῦσι,

φίλη, καὶ τὴν ἐπωνυμοῦσι.

τὸ ἄρρεν τότε ἀνὴρ καλεῖται,

γυνὴ δὲ τὸ θῆλυ ἐπωνυμεῖται.

Ἑλπινίκη

Αὕτη δὲ πάλιν ἡ ἀνδρική

ὥς ποῖον ἔτος νὰ διαρκῇ ;

Ἀθηνᾶ

Αὕτη ἀρχίζ' τὸ τριακοστὸν

καὶ λήγ' ἀκριβῶς τὸ πεντηκοστὸν·

ὅτε πλέον γέρων καλεῖται

ὁ ἀνὴρ, καὶ γραῖα ἐπωνυμεῖται

ἡ γυνή· καὶ ὅλα πλέον ἀρχίζουν

σώματος μέλη ν' ἀδυνατίζουν·

ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὅλον αὐξάνει

κι' ὅλον δυνάμεις ἐπάνωτ' βάνει,

μέχρι τοῦ ἔτους τριακοστοῦ,

πλὴν ἕως πάλιν πεντηκοστοῦ,

στάσιμος μένει
και περιμένει·
ἀλλ' ὅταν ἔλθ' ἔς τὸ πεντηχοστὸν
ἄρχεται φθίνων και τὸ σωστόν,
κυρτοῦται πλέον και καμπουριάζει,
χάνει δυνάμεις και παρακμάζει·
και τ' ἄλλοτ' εὖρωστον ἐκεῖνο σῶμα
φεῦ! τέλος τίθεται εἰς τὸ χῶμα.
Φρικτὴ ἡ ὥρα! αὕτη ὑστάτη·
κ' ἐδῶ σαφῶς ἀθλιεστάτη
κατάστασις φαίνεται τοῦ ἀνθρώπου·
ἀλλὰ διὰ τούτου μόνου τοῦ τρόπου,
θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰώνιον
και τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἑλπινίκη Μὲ ἐφώτισας ἀρετῶν τῶν ὅθεν σοὶ εὐχαριστῶ
ὑπὲρ τὸ δέον, και μεγάλης χαριτὸς σοὶ χρεωστῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

7' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΔΟΗΝΩΝ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΘΕΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κυρία ΚΟΚΚΩΝΗ [μήτηρ]. ΕΥΦΡΑΝΘΙΑ και ΘΕΑΝΩ
[θυγατέρες αὐτῆς].

Μήτηρ Τὰ χρήματα ποῦ σ' ἔδωκα τί τά'καμες, μικρά μου;
Θεανῶ Τά' ἔδωκα, μητερίτσα μου, δὲν ἦσαν γιὰ δικά μου;
Μήτηρ Δικά σου, ἀλλ' εἰς ποῖον δὰ τὰ ἔδωκες θ' μ' εἴπης;
Θεανῶ Εἰς ἓνα σοκακόπαιδο, και τὸ 'πα πηγὰ νὰ λείπης
ἀπὸ κακίας κι' ἄτακτα παιγνίδια κι' ἀταξίας·
διότι αὐτὰ κακ' ὄνομα σὲ φέρουν ἀδοξίας.
Μήτηρ Καλὸν λοιπὸν διὰ νὰ γεῖν' κ' εἰς δρόμον Θεοῦ ἴσῃς

Θεανώ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ περπατῇ αὐτὸ τὸ σοκακίσιο,
καὶ ἄτακτο κακόπαιδο τὰ χρήματά σου ὅλα,
τοῦ τὰ ὅωκες καὶ τῶρα σὺ δὲν ἔχεις οὔτε φόλα;
Μάλιστα, μήτερ, πλήν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές
ποῦ μ' ἔλεγες διδάσκουσα ἀκόμη ὡς προχθές;
ὅτι ὅλα τὰ πουλάκια τοῦ Θεοῦ μας τοῦ καλοῦ
εἶναι κ' εἰς αὐτὸν ἀνήκουν κ' ὅσα 'ναι ὧ κι' ὅσα
[ἄλλοῦ;

Μήτηρ Μάλιστα ὅλα ὡς κ' ἡμᾶς καὶ ὅλα ὅσα ἔχει
ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα, κι' ὅσα ἡ γῆ κατέχει
ἐπάνω τῆς, ὁ ὕψιστος ὅλων αὐτῶν ἀνάσσει·
διότ' ἀνήκουν εἰς αὐτόν, αὐτὸς τὰ ἔχει πλάσσει.

Θεανώ Τότε λοιπόν, ὦ μήτέρ μου, τοῦτο τὸ κακὸ παιδάκι
ἀπ' τὸν πανάγαθον Θεὸν ἐκλεῖψ' ἓνα πουλάκι·
τρεχάτο δὲ τὸ πηγάρι διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ,
καὶ τὸ πουλάκι φωνάζει διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ;
ἀλλ' ὅμως τὸ κακόπαιδο σοκατὰ, σφιγτὰ ἀπ' τὴν
[μύτη

τὸ κράτησε· πλήν ἐπύγε καὶ μένα συνοδίτη·
καὶ τό 'βλεπα, πῶς τὸ σφιγγε, διὰ νὰ μὴ φωνάζῃ,
καὶ τὸ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς ὅστις καταδικάζει
καὶ τιμωρεῖ ἀνηλεῶς τέτοια κακὰ παιδία
εἰς ἄλλο μὴ προκόπτοντα παρὰ εἰς τὴν κακίαν.

Μήτηρ Καὶ σύ, μικρά μου, π' ἔβλεπες τόσῃν πολλὴν
[κακίαν;

Θεανώ Μ' ἤλθε νὰ κλαύσω, μήτέρ μου, 'σπαράχθην τὴν
[καρδίαν.

Μήτηρ Καὶ τ' ἄφησες λοιπόν
νὰ προχωρήσῃ τὸ κακόν;

Θεανώ Ἐγώ; εὐθύς τῷ ἔδωκα τότε τὰ χρήματά μου
ὅλα· καὶ τὸ ἡγόρασα· καὶ ἤλθε 'ς τὰ δικά μου
χέρια τὸ μικρὸν πουλι κι' ἀμέσως τ' ἀπολύω,

καὶ τ' ἀποδίδω'ς τὸν Θεὸν καὶ τὰ δεσμά του λύω·
νομίζω δ' ὅτι πῶς

εὐχαριστήθη ὁ Θεὸς (πῶς ἀπὸ χαρᾶν).

Μήτηρ Εὐχαριστεῖται βέβαια ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιὰ,
ὅταν τὰ βλέπη ἀγαθὴν νὰ ἔχουν τὴν καρδίαν,
ὅπως, κόρη μου καλὴ,
τώρα κι' ἀπὸ σὲ πολὺ.

Θεανῶ Ἄλλ' ἴσως τοῦτο τὸ κακὸν καὶ ἄτακτον ἀγόρι
ἔκαμε, μῆτέρ μου, αὐτὸ καὶ ὁλονέν προὔχῳρει
εἰς τέτοια ἀτοπήματα,
διὰ νὰ λάβῃ χρήματα.

Μήτηρ Ναι καὶ τοῦτο ἴσως πάλιν.

Θεανῶ Ὅθεν κ' ἐγὼ χαρὰν μεγάλαν
ἔχω, μῆτέρ μου, διότι δὲν εἶχον δ' ἀνάγκην τόσῃν
ἀπ' τὰ χρήματά μου, νὺ ἐνὰ τὰ ὅσα εἰς μίαν
δόσιν.

Εὐφραθ. Φίλονε φίλον ἔχομεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς.

ὦ μῆτερ, καὶ τὸ δίκαιον τίς ἔχει νὰ μᾶς πῇ.

Ἡ Θεανῶ μας ἔδωκεν ἀσκέπτως ὅσα εἶχε
χρήματα 'ς τὴν σακούλᾳ τῆς, καὶ ἂν καλῶς
[προσεῖχε,

θα ἴγοράζε δέκα πουλγὰ 'ς ἂν τοῦτο τὸ πουλάκι,
καὶ ἂν ῥωτοῦσε πόσα θέλ' χρήματα τὸ παιδάκι,
διὰ νὰ τῆς τὸ πωλήσῃ,
ἀφοῦ πρῶτα συμφωνήσῃ.

Θεανῶ Ποία ἐκ τῶν δύο, μῆτερ, δικαιούται τὸ πολὺ;

Μήτηρ Ἡ ἀδελφήσου, 'μάτια μου, ἔτσ' ἡ σκέψις τὸ καλεῖ.

Θεανῶ Ἀλλὰ δὲν μ' ἐδιδάξατε νὰ κάμνω τὸ καλὸν
πάντοτε ὅταν δύναμαι καὶ χωρὶς δισταγμόν;

Μήτηρ Σὲ εἶπον ὅτι ὤφειλες ν' ἄς' ἀφωσιωμένη
εἰς τὸ καλόν· καὶ νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλ' ὅμως σκε-
[πτομένη

μὲ ποῖον τρόπον κάλλιστα καὶ μᾶλλον ὠφελίμως,
ὄχι ἀσκέπτως, κι' ὅπως τύχ', ἀλλὰ πολὺ σκο-

[πίμως,

διότι, ἀφοῦ ἔωδευσες τὰ χρήματά σου ὅλα
σήμερον καὶ ἡγόρασες ἓνα πουλὶ ἀπ' ὅλα,
ἤρχοντο κι' ἄλλα ἄτακτα παιδία ἅν' ἐκεῖνο
κ' εἶχον πουλιὰς τὰ χέρια των, θὰ ἔλεγες τ' ἀ-

[φίνω ;

διότι ταῦτα τοῦ καλοῦ

Θεοῦ δὲν εἶναι κι' ἀγαθοῦ ;

Θεανώ Μὴ γένοιτο ! θὰ ἔσπευδον χρήματα νὰ με δώσης.

Μήτηρ Ἄλλ' ἂν δὲν εἶχον καὶ ἐγώ ; πῶς θὲ νὰ τὰ γλυ-

[τώσης ;

Θεανώ ὦ μῆτέρ μου, πᾶσα πάλυ θὰ ἦτ' αὐτὸ κακόν.

Μήτηρ Βλέπεις τί συμβούλην σοφὴν σὲ εἶδε λοιπόν

ἡ ἀδελφὴ σ' ; κι' ὅτι δὲν πρέπει δι' ἑαυτὸν τοῦ μόνου

ἄνθρωπου νὰ κανομῇ χρήματα, ἀλλὰ πόνον

νὰ ἔχη εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἐνδεεῖς

καὶ ὅσα ὠκονομήσῃ, ὡς λέγ' ἡ ἀδελφὴ σ',

νὰ μὴ τὰ δίδῃ μοιμαίας ἀσκέπτως κι' ὅπως λάχῃ,

ἀλλὰ νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν πολλὰς φορὰς καὶ νά'χῃ

μεγάλην ἔτι προθυμίαν

νὰ συνδράμῃ τὴν πτωχείαν.

— Ἄλλ' ἴσως σὺ θὰ νόμιζες τὸν κόσμον τὸ μεγάλο

αὐτόν, ὅτι μόν' τὸ πουλὶ αὐτὸ καὶ ὄχι ἄλλο

εὐρίσκεται θλιμμένο,

πτωχό, δυστυχισμένο.

Θεανώ Ναί· δὲν ἐσκεπτόμην τότε ἐγὼ παρὰ αὐτὸ καὶ

[μόνον·

πλήν, μῆτέρ μου, νὰ ἔβλεπες πόσον μεγάλο πόνον

εἶχ' ἡ ψυχὴ του, κ' ἔπειτα, πόσον ηὐχαριστήθη

ὅταν τὸ πέταξα κ' εὐθὺς ὁ σκλάβος ἀπελύθη ;

ἦτο τὸσον ἀστόχαστον ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰν του,
ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐρὰν του
ς' τὰ χέρια μου· ὅταν ἐγὼ τ' ἀφῆσα ς' τὸν ἀέρα
καὶ ποῦ νὰ 'πάγῃ νὰ καθίς' δὲν ἤξευρε, μητέρα.
Μ' ἔδωκε δὲ ὑπόσχεσι τὸ κάκιστο παιδάκι
πῶς δὲν θὰ ξαναπιάσῃ πγιά τὸ δυστυχὲς πουλάκι.

Μήτηρ Σὺ κάμνε, κόρη μ', τὸ καλὸν κ' ἐγὼ σὲ ἀντα-
[μείβω·
λάβε τὰ ὅσα ἔδωκες· λάβετα, δὲν τὰ κρύβω.

(τῇ δίδει χρήματα)

Θεανώ 'Ω μητέρ μου, σ' εὐχαριστῶ μεγάλως, πολὺ,
[πλέον.

Μήτηρ 'Ιδοὺ κ' ἐγὼ ἐν φίλημα σὲ δίδω περιπλέον·
(ἀσπάζεται αὐτήν)

ὦ πόσον, πόσον χαίρομαι π' ἔχεις ἐμὲ, μητέρα ;
καὶ πόσον πάλ' εὐφραίνεσαι ποὺ σ' ἔχω θυγατέρα ;
Τραυτὴν πόθον ἔχουσα τὸ ἀγαθὸν νὰ πράττῃς
ἄλλο δὲν μένει τίποτε, παῖδά τοῦ φυλάττης
φρόνησιν εἰς τὰς πράξεις σου, ὦ κόρη μου, ὦ φῶς
[μου,
διὰ νὰ γείνης εὐτυχής, μικρὰ κόρη τοῦ κόσμου.

→→→

Ζ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἡ ΑΝΟΗΤΟΣ ΜΥΓΙΤΣΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ,
ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα
λογίζεσθε (Πρὸς Φίλιππον. Κεφ. Δ', 8).

Θυγάτρ. Αὐτὴ βλέπεις, μητερίτσα,
ἡ ἀνόητος μυγίτσα ;

εἶναι ἕως μία ὥρα
ποῦ μ' ἐνωχλοῦσεν, ἀλλὰ τώρα
βλέπεις πῶς εἰς τὰ 'δικά μου,
τὰ δύο μικρούτσικα δάκτυλά μου,
τὴν κρατῶ καὶ τὴν χαδεύω ;
κι' ἂν θέλω, τώρα τὴν φονεύω ;
Μήτηρ 'Αλλ' ἄρα γε ὅπως ἡ μυῖα
καὶ σὺ ποτέ, μικρὰ κυρία,
δὲν μ' ἐνώχλησες διόλου,
δὲν μ' ἐπείραξες καθόλου ;
Θυγάτρ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐγώ, μητέρα,
νὰ σὰς πειράξω καμμιὰ ἡμέρα.
Μήτηρ 'Αλλά, κόρη μου καλὴ,
χθὲς 'ποῦ 'γράφα πιασμένη,
κι' ἤμουν ἀπερχομένη
κι' ἀπὸ φροντίδας (ἀλλομένη,
δὲν θυμᾶσαι 'ποῦ ἐνωχλοῦσες
πράγματα χίλια καὶ ἐνωχλοῦσες;
καὶ 'μιλοῦσες χίλια λόγια,
κ' εἶχες κλάψαις, μυσήγια;
— 'Ὡστε καὶ σὺ καθὼς ἡ μυῖα
ὅλας τὰς πράξεις σου μία, μία,
παρόμοια ἐπραττες, καὶ μ' ἐνωχλοῦσες
καὶ τὰ ποδάρια σου κάτω κτυποῦσες.
Με μόνην τὴν διαφορὰ
ὅτι ἡ μυῖα μιὰ φορὰ
ἐπλάσθη ζῶον χωρὶς νοῦν,
ἐνῶ σὺ ὅπωςοῦν
εἶσαι παιδίον νοῆμον, καλὸ,
ἀλλ' ἀτακτότατο καὶ μὴ 'ντροπαλό.
Θυγάτρ. 'ὦ μῆτερ, συγγνώμην· (συνεσταλμένη καὶ σκυθρωπή)
θ' ἀλλάξω πιά γνώμην.

ὦ μήτηρ ! στοχάσθηκα·
πολὺ ἐντροπιάσθηκα·
ἰδοὺ μετανιόνω·
μητέρα, μὲ πόνον,
πολὺ ψυχικό,
καὶ πλέον θὰ εἶμαι καλὸ, γνωστικό.

→00←

Η' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΕΥΠΕΙΘΕΣ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Τὰ τέκνα ἀπακαμύει τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ.
Τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὁ καιρὸς. Πρὸς Ἐφεσ. γ. 4.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΟΗΝΩΝ

Κοράς. Μητέρα, ἂν λογάκι θὰ σὰν εἰπῶ εἰς τ' αὐτί.
Μήτηρ. Φανερά, μικρά μου κορη, δὲν τὸ λέγεις διὰ τί;
Κοράς. Φοβοῦμαι μήπως δὲν μ' ἀφήσης,
ἢ καὶ μήπως μ' ἐμποδίσῃς.
Μήτηρ. Ὅχι, ὄχι, φανερά
λέγε το, καὶ καθαρά.
Κοράς. Ἡ παραμάννα, μητέρα, θέλει,
νὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀμπέλι.
Μήτηρ. Εἰς τὸ ἀμπέλι; ἀλλά, ψυχὴ μου,
τοιαύτην ὥραν, μὲ τὴν εὐχὴ μου,
δὲν εἶν' κατὰλληλος ὁ καιρὸς,
ἔχ' καῦμα μέγα, εἶν καυτερός·
εἶναι ἡ ὥρα μεσημερίου,
μὴ κάμῃς ἔργα μικροῦ παιδίου.
Κοράς. Ἐγὼ θὰ 'πάγω,
θέλω νὰ φάγω,

θέλω νὰ φάγω καλὰς σταφυλάς,
κ' ἡ παραμὰνα λέγ', ἔχει πολλὰς.

(Κάμνει βήματά τινα, ἀλλὰ μετκνοῦσα ἐπανέρχεται·

Μήτηρ Εἶναι ἡ ὥρα νὰ γευματίσης,
φιλτάτη, κάθισον, μὴ λησμονήσης.

(Προσφέρει αὐτῇ κάθισμα, ἐφ' οὗ καθημένη δεικνύει πρόσωπον φειδρόν)

— Θύγατερ, φαίνεσαι πολὺ ὅτι χαίρεις.

Τί ἄρά γε ἔχεις; πρὸς τί χαρὰν φέρεις;

Κοράς. Ὅτι σὰς ὑπήκουσα,

μητέρα, καὶ σὰς ἤκουσα·

πλὴν τοῦτ' ἂν καὶ πολλὰ

μ' ἐκόστις ἀκριβὰ,

ἐν τούτοις τώρα χαίρω,

εὐπείθειαν ποῦ φέρω,

καὶ ὅταν τὸ θυμωθῶμαι,

πολὺ εὐχαριστοῦμαι

παρὰ εἰς τὸ ἀκτέλει

ἂν πῆγαινα, καὶ ὡς μέλει

ἂν εὕρισκα σταφυλάς,

δὲν θὰ μ' ἄρεσκον, καὶ χάρις

αἵτια θάχα νὰ μετανοιώσω,

ἀκολουθῶς δ' ἀθλίαν ζωὴν νὰ βιώσω.

Μήτηρ Μάθε, ὦ θύγατερ, τοῦτο πῶς ὅτι

εἶν' εὐχαρίστησις ἐξ ὅλων ἡ πρώτη·

διότ' ἡ συνείδησις ἡμῶν ὅταν χαίρῃ,

ὅλος ὁ ἄνθρωπος χαρὰν ἐντὸς φέρει.

Θ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ καὶ αἱ τέσσαρες θυγατέρες αὐτῆς]

ΜΕΛΠΟΜΗ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πῦρ, χάλιζα, χιὼν, κρύσταλλος,
πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ.

(Ψαλμ. 148)

Μελπομ. Οὐφ, τί ζέστα ; οὐφ, τί κάψα ; πότε πότε ὁ χει-
[μῶνας

θὰ μᾶς ἔλθῃ, νὰ μᾶς φέρῃ ψύχη, πάγους καὶ χιό-
[νας ;

Ναί, καλὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θερμοθέρους
νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν τὸ 'ποφέρω, ὅσον γιὰ 'δικόν μου
[μέρος.

Τὴν ἡμέραν ζέστην πλεῖστον, ἡλίου καυστικὸν
[φλογιστὴν,

ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα πάλιν ὑπὸνλίαν ταραχώδη.
ἅψ' ἐνὸς ὁ ἰδρώς τρέχει ἀπ' τὴν ζέστην τὴν με-
[γάλην,

ἅψ' ἐτέρου φύλλους, κόρζες καὶ τῶν κουνουπιῶν
[τὴν ζάλην

δὲν τὴν ὑποφέρω πάλιν.

Αἰκατερ. Καὶ ἐγὼ τὴν ζέστην, φίλη, δὲν τὴν ἀγαπῶ πολὺ,
πλὴν νὰ σ' εἶπω, κι' ὁ χειμῶνας παντελῶς δὲν
[μ' ὠφελεῖ.

τί τὰ χιόνια ; τί τὸ ψῦχος ; τί ὁ πάγος θὰ με
[κάμῃ ;

οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ κρύο καὶ νὰ τρέμω 'σὰν καλάμι·
διὰ τοῦτο ἐγώ, φίλη, ὅσον γιὰ 'δικό μου μέρος,
τὸ φθινόπωρον ἀρέσω κι' ἀπ' τὸν χειμῶνα κι' ἀπ'
[τὸ θέρος.

κατ' αὐτὴν τότε τὴν ὥρα καὶ τὸ ψῦχος κ' ἡ θερ-
[μότης
εἰν' ἀδύνατα, κ' ὑπάρχει κ' εἰς τὰ δύο μετριότης·
τὸ δὲ πᾶν μέτρον ἄριστον εἶπον πολὺ ἀνώτεροι
ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπὸ πολλοῦ, κ' εἰς γνώσεις πρὸ σοφώ-
[τεροι.

Ἀναστ. Ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἰς τὰ λόγια τοῦ λέγεις·
καὶ πῶς ἀφίνουσα τὸ ἔαρ τὸ φθινόπωρον ἐκλέγεις,
τὸ ἔαρ! ἔξούρεις; νὰ σὲ εἶπω, κί' αὐτὸ τὸ μέ-
[τριον τὸ ἔχει
ὅπως τὸ φθινόπωρόν σου καὶ ἡ φύσις ὅλη τρέχει
τότε ὡς καλπάζουσα ὅλον ἐν καὶ βαίνει, βαίνει,
εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ νεκρὸν πλέον δὲν
[μένει,

φυτὸν οὕτω δέναν ὡς ἄλλαν
οὐδέ κείνη τὴν ἀρχὴν
εἰς ἣν τὸ ἔαρ ἀρχίζει
τὸ ἔαρ νὰ μυρμήτῃ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καλλιόπ. Τὴν ὀικὴν μου ὅμως γνώμην νὰ σᾶς εἶπω μὲ δυὸ
[λέξεις;
τὸ θέρος ἐγὼ πάλ' ἀρέσω· καθεὶς μὲ τὰς ὀδικάς τ'
[ὀρέξεις,
αὐτὸ μᾶς φέρει μὲν τὴν ζέστη, μᾶς φέρει ὅμως καὶ
[τῆς ὥρας
γλυκεῖς, εὐώδεις καὶ νοστήμους, πλείστας ὅσας
[τὰς ὀπώρας,
αὐτὸ μᾶς φέρ' γλυκὰ πεπόνια καὶ ὕδροπέπονας κα-
[λούς,
αὐτὸ τὰ εὖοσμα ἀπείδια καὶ τοὺς θαλασσινοὺς λου-
[τρούς.

Μήτηρ Ἀλλ' ἀκριβαί μου, νὰ σᾶς ἴπῳ,
ἢ καθε μιά ἓνα σκοπὸν

ἔχει, καὶ ἐπιμένει,
καὶ εἰς μιὰ γνώμη μένει·
διὸ ὡς μήτηρ χρεωστῶ
νὰ σᾶς διδάξω τὸ σωστό,
καὶ νὰ σᾶς 'πῶ ἐν πρώτοις
πῶς ὅτι ἡ νεότης
ἔχει ἀνάγκην διδαχῆς
ἵνα ἐκάστης ἐποχῆς
γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν,
ὅπως μὴ μ' ἀπροσεξίαν
λέγ' ἀσυλλογίστους λόγους,
ἀκαταλλήλους καὶ μὴ εὐλόγους·
πρὸς δὲ τὰ πάντα καλῶς νὰ βλέπῃ,
Θεοῦ σοφία ὅτι διέπει·
καὶ ὅχι νὰ θέλῃ ἢ μιὰ τὴν χειμῶνα,
ἢ ἄλλῃ τὴν ἄνοιαν ἐπὶ ὅλον αἶωνα !
ἢ τρίτῃ τὰ θέρος νὰ θέλῃ γιὰ πάντα,
ἢ ἄλλῃ φθινόπωρον ἐπὶ χρόνια σαράντα !
ἂν οὕτω γείνη,
κ' εἰς χειρὰς σας μείνῃ
ἢ καθ' ἐποχὴ,
βοή, ταραχὴ
θὰ πέσῃ σ' τὴν γῆν μας
κ' ἱατρὸν 'ς τὴν πληγὴν μας
δὲν θὰ ἔχωμε πλέον,
κι' ὁ ἄνθρωπος κλαίων,
ὡς παιδίον μικρόν,
θὰ πίνῃ πικρόν,
κλίμα ἐν διὰ παντός
εἰς ζώνην εὐκρατον ἐντός·
ὅθεν γνωρίσατε, παμφίλτατα! κόραι,
ἀναγκαῖαι πῶς εἶν καὶ αἱ τέσσαρες ὥραι

— ἔχει δὲ ἐκάστη τούτων ἰδιαιτέραν ἐργασίαν,
ἀλλὰ ὅλαι πάλιν μίαν βλέπουσιν ὑπηρεσίαν·
πλήν ἐν πρώτοις ὁ χειμῶνας ἂν δὲν ἔλθ' νὰ μᾶς

[χιονίσῃ
μὲ βροχάς, χιόνια καὶ πάγους τὴν γῆν μας νὰ
[καταστολίσῃ,

οὔτε ἔαρ θὰ μᾶς ἔλθῃ εὐθαλὲς καὶ χλοερὸν,
οὔτε θέρος εὐτυχὲς καὶ φθινόπωρον φαιδρὸν·
διὰ τοῦτο τοῦ χειμῶνος αἱ βροχαὶ καὶ τὰ νερά
ἂν δὲν εἴν', ἡ ἀνοιξὶς μας δὲν θὰ γείνῃ ἀνθηρά·
οὔτε τὸ θέρος πολὺ εὐτυχές,
ἀλλὰ στεριεῦον καὶ δυστυχές.

Μελπομ. Μήτηρ, 'φωτίσθηκα πάλιν ὡς
ἀδύνατον νὰ γείνῃ ἄλλως.
Εἰς τὴν εὐκρατίαν καὶ ζωνὴν
αὐτὴν τὴν ταῖν αὐτῶν καὶ μόνην
ἡ πανσοφία τοῦ παντοῦργου
ὥρισε καὶ δημιουργοῦ
δεδοξασμένος ὡς εἶν' ὅσκει
καὶ τώρα, καὶ πάντα καὶ νῦν καὶ αἰεί.

†††††
Γ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΥΚΤΕΡΙ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ καὶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς]

ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ.

Καλὸν ἔστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀπο- | Τέκνη, σοὶ ἔστι· παίδευσον αὐτὰ καὶ
οβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. | κήμφον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐ-
(Περσ. 31. 18) | τῶν. (Σοφ. Σειράχ. Ζ' 25).

Ἀριάδν. Ἀδελφίτσα, τί χαρά μου! τὸ φθινόπωρον παρήλθε,
ὁ δὲ ὀλατπρος χειμῶνας ἀπὸ 'πίσ' τὴν πόρτα ἤλθε.

Πῶς τὸν θέλω, πῶς μ' ἀρέσῃ,
τ' ἄσπρο χιόνι ὅταν πέσῃ,
εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν ἀσπρίσῃ
κι' ὅλην ἄσπρα τὴν ἐνδύσῃ ;

Μήτηρ Ἀπορῶ· κ' ἡ ἀπορία μ' εἶναι κόρη μου μεγάλη
διατί νὰ θέλῃς τόσον τοῦ χειμῶνος ψυχρὰ κάλλη;
διατί νὰ θέλῃς χιόνα, πάγους, ψύχη καὶ βροχάς,
διατί χειμῶν' ἀρέσκεις ἀπ' τὰς ἄλλας ἐποχάς ;

Ἀριάδν. Ἐγώ, μήτερ, τὸν χειμῶνα θέλω κι' ἀγαπῶ πολὺ
οὐχὶ δι' ἄλλο, παρὰ μόνον, διότ' ἡ ὥρα τὸ καλεῖ,
νὰ τρέχω εἰς ἐφesperίδας καὶ μακρὰς ἐσπερινὰς
ἐπισκέψεις τοῦ χειμῶνος μεγάλας καὶ νυκτερινὰς·
πρὸς τοῦτοις δὲ δὲν ὑποφθαίνουσιν ὡς χοροὺς καὶ
[ψύλλους,

ἀλλὰ ὅλο ἀποφεύγει ἀνιμώδεις τοιοῦτους φίλους·
αὐτοὺς τὸ ψῦχος τοὺς νυκτερινὰς
καὶ χεῖρας πόδας τῶν ἱερῶν.

Μήτηρ Ἀλλά, κόρη μου, νὰ σ' εἶπω διὰ τί καὶ τὸ νυ-
[κτέρι
τότε πῶς ἀρχίζ' δὲν λέγεις ; ἢ αὐτὸ δὲν σὲ συμ-
[φέρει ;

Ἀριάδν. Γιὰ νυκτέρι ; δὲν μὲ μέλει· μήπως γὰρ θὰ τε-
[λειώσω
ὅσαις δουλιχαῖς ἔχει ὁ κόσμος, ὅλαις γὰρ θὰ τὰς
[ποσώσω ;

ἐνῷ ὅλη ἡμέρα μ' ἔχεις 'ς τὸ σχολεῖο καὶ πηγαίνω,
καὶ τὸ βράδυ θέλεις πάλιν τὰ πανιὰ νὰ σὲ ξε-
[φαίνω ;

ὅχι, τὸ μισεῖ πολὺ τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρί-
[τσι,
μητερίτσα μου, νὰ σ' εἶπω, τοῦ σχολείου τὸ κο-
[ρίτσι.

Μήτηρ Τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρίτσι, λέγεις δι,
 τὸ μιτεῖ; ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω φέτος σὺ κ' ἡ ἀδελφή
 [ἡ ψυχὴ σου
 [σου,

ἡ ὀλίγον μικρότερα
 ἀπὸ σέ κ' εὐπειθεστέρα,
 θὰ μὲ βάζητε μασούρια
 γιὰ νὰ φάνωμεν καινούργια,
 τέσσαρα πανάκρια ξένα,
 ὀγδόντα πηγες τὸ καθένα.

Ναί, αὐτὰ ὅταν θὰ φάνω μὲ τὴν βοήθειαν τὴν
 [δικήν σας,
 θὰ ἔχητε ὄλαι, μικράϊσιν κόραι, τὴν χειμωνιά-
 [τικὴν στολὴν σας·

διότι τὰ χρήματα ἄλλο μὲ πόθεν
 θὰ τὰ κερδίσωμεν ἄλλὰ πόθεν;
 τὰ ἄρσενά δια νὰ νικήσουν
 τὴν δυστυχίαν, καὶ καλοῦνται,
 πρέπει νὰ εἶναι ἐργατικά,
 ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὰ πατρικά
 ἀνδρεῖα χέρια, νὰ ἐργασθοῦν
 δι' αὐτὰ πλέον, καὶ πορισθοῦν,
 ὅ,τι τὰ λείπει κι' ἀναγκαιοῖ
 σ' αὐτὴν τὴν δύστυχη ἐποχὴ.

Ἀριάδην. Ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω, καλὴ μητέρα,
 εἰς τοῦ χειμῶνος καμμιὰν ἐσπέρα
 δὲν θὰ μᾶς 'πάγῃς 'ς τῆς ἐξαδέλφης,
 εἰς τῆς κυρίας σου ἀνδραδέλφης,
 γιὰ νὰ γελάσωμεν, νὰ χαρῶμεν;
 τί; ὅλο μέσα θὰ καρτερῶμεν;
 Τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον
 ἕως 'ς τὰς δώδεκα μὲ βιβλίον,

τὸ δὲ ἐσπέρας νὰ ξενυκτίζω,
νὰ καλαμιάζω, νὰ μασουρίζω;
ἐγὼ, μητέρα μου, νὰ σ' εἰπῶ,
πολὺ δὲν τ' ὅχω αὐτὸ σκοπὸ.

Μήτηρ

Ἄλλὰ, κορίτσι μου, νὰ σ' εἰπῶ
κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πάλιν σκοπὸ,
εἰς τὰς βεγγέρας νὰ σὲ γυρίζω
κ' εἰς ξένας πόρτας νὰ ξενυκτίζω,
χήρα γυναῖκα μὲ θυγατέρας
τέσσαρας, πρέπει γὼ τὰς ἐσπέρας,
νὰ περιφέρωμαι εἰς τοὺς δρόμους,
νὰ ὑποφέρω φόβους καὶ τρόμους ;
ὦ ! ὅχι· τοῦτο δὲν θὰ τὸ γάνω,
κί' ἂν πρέπη τῶρα νὰ ἀποθάνω·
ὅθεν καὶ φρόνιμα συλλογίσαν,
σκέψου πῶς ἔχεις κί' ἄλλας ἐξίσου,
τρὶς ἴσῃ ἐσένα πτωχὰς ἀδελφάς,
πολὺ μικροτέρας, ἀλλὰ γνωστικάς.
Αὐτὰς ὅθεν μόνον αὐτὰς νὰ σ' εἰπῶ,
ἀπειθεστάτη κόρη, αὐτὰς θ' ἀγαπῶ·
διότ' ἐνῶ ἔπρεπεν ἐσὲ τὴν μεγάλην
νὰ ἔχουν παράδειγμα, ἐσὺ παραζάλην
μὲ φέρεις μὲ πόνον
ψυχικόν, ὅθεν σηκώνω
μητρικὴν φιλοστοργίαν,
χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἀπὸ σέ, ἀπειθεστάτη,
θυγατερ ἀφρονεστάτη.

Εὐδοξία

Θεέ μου ! τί 'λέγαμεν καὶ τί ἐζητοῦμεν ;
τί συζητούσαμεν καὶ τί συζητοῦμεν ;
Καλὰ λέγουν τὰ λόγια ὁμοιάζουν κεράσια·
ἀλλὰ, ἀδελφή μου, ἡμεῖς τὰ κοράσια

τὰ λόγια μας ἴδια νὰ ἔχωμεν πρέπει,
εἰ δ' ἄλλως, ὁ τρόπος αὐτὸς παρεκτρέπει
καὶ σένα, καὶ μένα, καὶ ὅστις τὸν ἔχει,
καὶ τέτοιο κορίτσι πολὺ κατατρέχει,
κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος,
κι' ὁ μικρὸς κι' ὁ μεγάλος.

— Τί εἶπες ; τί ἔκαμες ; τί λέγεις ; στοχάσου,
εἰ δ' ἄλλως καὶ φύγε, καὶ λείψε καὶ χάσου·
τοιαῦτα ἂν λέγῃς τὴν μητέρα μας λόγια,
ς' ἐκείνην δὲν μένουν παρὰ μυρολόγια.
Ἄ ! . . κλαίεις ! Θεέ μου, τὸ ἔλπιζα τοῦτο·
μετανοεῖς, καθὼς βλέπω· ἰδοὺ το, ἰδοὺ το.

(Κλαίει καὶ κρύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της)

Πλὴν δάκρυα μόνον
δὲν παύουν πόνου,
ποῦ ἔχ' ἡ ψυχὴ τῆς
γιὰ σέ τὸ παιδί της,
ς' τοὺς πόδας της βίβου,
ς' τοὺς κόλπους της κούφου,
συγχώρησιν ζήτησε,
τὸ χέρι της φίλησε,
εὐθὺς ταπεινώσου,
ἔλπιτον, σώσου.

Ἀριάδν. Ἀδελφή μου, σέ ἀκούω,
εἰς κέντρα πλέον δὲν προσκρούω·
ἰδοὺ πίπτω, ἰδοὺ κύπτω
καὶ τὰ χερίά της νίπτω
μὲ τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
δὲν θέλω ἀπειθῆς νὰ μείνω (ποιεῖ μετάνοιαν)
— ὦ μητέρα, τὸ παιδί σου
σπλαγχνίσθητι, λυπήσου,
ἔσφαλα, ἔπταισα πολὺ,

Μήτηρ ὦ ! σὺ εἶσαι πολὺ καλή.
Χάριν μεγάλην καὶ πολλήν

(ὀδεῖ τὴν χεῖρά της πρὸς ἀσπασμὸν)

γνώριζε πρὸς τὴν ἀδελφήν,
ἐξ' αἰτίας αὐτῆς μόνης
τὴν κατάραν μου σηκώνεις
ἀπ' τὴν μικράν σου κεφαλὴν,
κι' ἀντ' αὐτῆς εὐχὴν καλήν
θὰ σοὶ δώσω,
ὅταν νοιώσω,
πῶς τελείως διορθώθης
καὶ μὲ τὰ ἔργα σ' ἠθωώθης·
πρὸς τὸ παρὸν ὅμως συγκινώμεν
παραχωρῶ σοι, καὶ τὴν γυναικὴν
αὐτὴν ποῦ ἔχεις πάλαι ἀλλοτρίαν
παρακαλῶ, καὶ νῦν φυλάξῃς
εὐπειθεῖαν μεγίστην,
ὑπακοὴν ὑψίστην,
ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσ,
εἰς τὰ λόγια τῆς μητρὸς.

ΙΑ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Καὶ δεύτερος διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ [συμμαθηταί].

Συστήσασθαι ἑορτὴν ἐν ταῖς πυκάζουσιν, ἕως
τῶν κερμάτων τοῦ θυσιαστηρίου. (Ψαλμ. 118)

Θεόκριτος Πέρυσι 'σάν καὶ σήμερα
'ς τὴν 'μέρ' αὐτὴν ἀνήμερα,

ὁμοίαν τελετὴν
ἔς αὐτὴν τὴν ἑορτὴν,
ἐκάμαμεν μεγάλην,
ὅπως καὶ τῶρα πάλιν·
μᾶς εἶπε δ' ὁ διδάσκαλος· ἡ καθ' αὐτὸ αἰτία
ποῦ μαζευόμεθα ἐδῶ, τίς εἶναι καὶ ὅποια.
'Αλλ' ὅμως ὁ ἀνόητος ἐγὼ καὶ ἀπρονόητος
δὲν πρόσεχα διόλου καὶ δὲν ἤκουσα καθόλου
οὐδὲ ἓνα λόγον μόνον,
διὸ καὶ ἡ ψυχὴ μου πόνον
μέγαν ἔχει, καὶ τὸ λέγω,
καὶ μὲ ἔρχεται νὰ κλαίγω.

Ἐὰν κανεῖς λοιπὸν τὰς σὰς καλὰς συμμαθητῆς
ἤκουσεν ὅλα, ὥς μ' εἶπε, καὶ ἐγὼ ἀκροατὴς
θὰ γίν' ἀπεφασιστικῶς
καλὸς προσεκτικὸς.

Ἀφοῦ ὑποσχέσαιο πολὺ ὅτι προσεκτικὸς
θὰ γίνῃς, ἐγὼ θὰ σοῖ τὰ πῶ καὶ ἄκουσέ το πῶς
ὠμίλησ' ὁ διδάσκαλος, τί εἶπε, καὶ γιατί,
πανδῆμως ἐορτάζεται αὐτὴ ἡ ἑορτή.

Μάλιστα δὲ τὰ σχολεῖα
κι' ὅλα τὰ διδασκαλεῖα
ἐορτάζουν καὶ τιμῶσι καὶ φαιδρῶς πανηγυ-

ρίζουν,
τοὺς τρεῖς μεγάλους ἱεράρχας, οἵτινες πολὺ
κλείζουν

τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ μητέρα Ἐκκλησίαν,
διότι τὴν διδασκαλίαν εἶχον οὐράνιον, ἐξαισίαν.

Κ' ἐγὼ! κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἤκουσα! τί μέτρα;
τί κεφαλὴ ἀπρόσεκτος τί σίδερο τί πέτρα;

(κτυπᾷ ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του)

'Αλλ' ὅμως, φίλε ἄκουσον· τί τόσον τὰ σχολεῖα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Νικηλαός

ΑΘΗΝΩΝ

Θεόκριτος

τιμῶσι κ' ὑπολήπτονται αὐτούς ; τί μεγαλεῖα ;
χαρίζουν καὶ δωροῦσι
καὶ τὸ πᾶν ἀνακυκοῦσι,
σάν τὴν σήμερον ἡμέρα,
καὶ πληροῦσι τὸν αἰθέρα,
μὲ λόγους καὶ ὁμιλίαις,
κ' ἡ ἐκκλησία μὲ ψαλμωδίας ;

Νικόλαος Πλήν, φίλε, δὲν ἤκουσες τί εἶπον 'ς τὸ ἄσμα ;
τί γίνεσθαι τόσον ἀπρόσεκτον πλάσμα ;
'ς τὸ ἄσμα ἂν πρόσεχες, πολλὰς ἐρωτήσεις
δὲν θά 'καμνες τώρα, ἀλλὰ ἀποκρίσεις
θὰ ἐδίδες κάλλιστα, ὡς τώρα κ' ἐγώ,
τί δ' ἐψαλλον 'ς τὸ ἄσμα ἰδοὺ νὰ στὸ πῶ.

[Πρώτη στροφή ἄσματος, πρὸς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας]

(ἶδε ὡδὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἡ φωνὴ διὰ τῶν λειτουργῶν

[γῶν της
εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκαλεῖ Τριῶν Ἱεραρχῶν της,
φωστήρων ἀγλαῶν της,
οἵτινες εἰς λιμένα τὸ σκάφος της αὐτὸ
ὠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ».

Θεόκριτος Ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ ;
μὲ κάμνεις καὶ ἀπορῶ.

Νικόλαος Μὴ ἀπορῆς, ἀλλ' ἄκουσον τί λέγ' ἡ ἱστορία
αὐτὴ ἡ 'κκλησιαστικὴ· ἥτις καὶ ἀπορία,
αἶρ' ἐκτοῦ μέσου, ἂν ὑπάρχ' καὶ λέγ' οἱ ἱεράρχαι
οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐνήργησαν, καὶ οἱ αἰρεσιάρχαι
κατέπεσαν κ' ἡσχύνθησαν, καὶ τοῦ Θεοῦ ὁ

[λόγος
ὑπεστηρίχθη σθεναρῶς, διὸ καὶ θεολόγος
ἐκλήθη ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός,

ὅστις εἰς βασιλεύουσαν κληθεὶς τότε, δεινῶς
λίαν κατεπολέμησέν αἱρέσεις τοῦ Ἀρείου
κηρύττων τὴν θεότητα Σωτῆρος τοῦ Κυρίου.
Θεόκριτος Ἐπείσθην· ἀλλὰ, φίλτατε, ἐξ ἄλλου τὰ σχο-
[λεῖα

τί τὸσον ἐορτάζουσι καὶ τὰ διδασκαλεῖα ;
Νικόλαος Ναί, τὰ σχολεῖα βέβαια ; διότ' αὐτὰ καὶ μόνα
κατέστησαν αὐτοὺς δεινούς, πλὴν τώρα κηδε-
[μόνα
ἐκαστον τούτων θεωροῦν, καὶ τὰ συγγράμμα-
[τά των
τροφὴν πνευματικὴν καλὴν ὅλοι γὰρ τὰ παι-
[διά των

οἱ γονεῖς τὰ θεωροῦν, οἱ τῆς ὁρθοδοξίας,
τὰ δόγματα κατέχοντες τῆς ἀληθοῦς θρησκείας·
διὰ τοῦτο καὶ προστάτας τῶν σχολείων θεω-
ροῦσι,
[διότι πίστιν καὶ παιδείαν εἰς τοὺς λόγους των
κρατοῦσι·

τοῦτο καὶ τοῦ ἁγίου μας ἡ ἀκόλουθος εὐροφή
τὸ ἐμφαίνει ἀκριβῶς καὶ μὲ λόγια σαφῆ,
ὡς, ἐξῆς καταλεπτῶς,
κι' ἀκουσον προσεκτικῶς.

[τοῦ ἰδίου ἔγγραφου στροφή δευτέρα]

«Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς, τῆς Ἐκκλησίας
[στῦλοι

ὑπῆρξαν καὶ ὡς τορνεύται τοῦ λόγου των τῇ
[σμίλῃ,

ὅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὕλικου.

Θεόκριτος Ἐφωτίσθην, ἔφωτίσθην, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ,
ἰδοὺ τί γνώσεις θὰ ἐστερούμην!! ἂν μὴ προσο-
[χὴ καλὴ
ἐδίδοτο ἐκ μέρους σου, φίλε, συμμαθητά,
ὅθεν κι' ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς ὅλα τὰ δυνατὰ
θὰ βάλλω, ἵνα προσοχὴ τοὺς λόγους μου, τὰ
[ἔργα
ἀκολουθῇ· εἰ δ' ἄλλως πως, τοῦ διδασκάλου
[βέργα
'ς τὴν ράχην μου νὰ μετρηθῇ ἀξίζει ἀληθῶς,
διὰ νὰ γείνω, ὡς καὶ σύ, προσεκτικός, καλός.

—*—

ΙΒ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΤΗΝ ΑΜΕΛΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΔΟΗΝΩΝ
ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ [συμμαθηταί].

Ὁ δεχόμενος παιδείαν ἐν ἀγαθῷ ἔσται·
ὁ δὲ φυλάσσων ἐλέγχους ἀποστρέφεται. (Παροιμ. ις', 17)

Χαρίλαος Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω,
καὶ πόσῃν χαρὰν φέρω;
Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω καὶ πόσον χαρωπὸς
φαίνομαι καὶ δὲν εἶμαι ὁ πρῶτῃν σκυθρωπός;
παῦσις τῆς συμφορᾶς μου,
κ' αἰτία τῆς χαρᾶς μου
εἶν' ὅτι πλέον ἔπαυσα νὰ ᾔμαι ἀμελής,
κ' ἔγεινα τώρα πλέον κ' ἐγὼ ἐπιμελής.
Παύουν λοιπὸν τὰ παθήματά μου,
μανθάνω κ' ἐγὼ τὰ μαθήματά μου·
νηστείαν πλέον καὶ ἐπιπλήξεις
δὲν θὰ ὑφίσταμαι, οὔτε ἐκρήξεις

θυμοῦ διδασκάλου καὶ λόγους πικροὺς
θ' ἀκούω· πῶς χαίρω ; καὶ πόσον μικροὺς
κόπους ἂν ἤθελα κ' ἐγὼ ὑποφέρει,
θὰ ἤμην ὁ πῦρ καλός, καὶ δὲν θάχα ταῖρι ;

Ἀντώνιος

(δεικνύει τὸν Χαρίλαον διὰ τοῦ δακτύλου)

Αὐτὰ ποῦ ἀκούω νὰ λέγῃ αὐτός,
εἶν' ἄράγ' ἀλήθεια ; εἶν' λόγος σωστός ;
ἂν εἶναι ἀλήθεια καὶ λόγος σωστός,
θὰ γείνη 'ς τὸν κόσμον πολὺ ξακουστός·
ἀμελὴς πέντε χρόνων ! ἀλλάσσει μυαλά,
'ς τὰς φρένας του ἔρχεται, ποθεῖ τὰ καλὰ.
— Πλὴν ἅς τὸν ρωτήσω νὰ ἴδω τί ἔχει·
ὄνειρεύεσαι, φίλε ; — Σὲ λέγω· τί τρέχει ;

(δείχνει τὴν δεξιὰν πρὸς αὐτόν)

Χαρίλαος

Τί τρέχει, δὲν ἔβουλεύεσαι, ὁ πρῶτ' ἀμελὴς
ἐγὼ, φίλε, ἐγεννα πολὺ ἐπιμελὴς.
— Ἐγὼ μ' ἐπυράνουν προτὶ νὰ διαβάσω,
καὶ βιβλίο δὲν ἤθελα οἰσίου νὰ πιάσω,
τῶρ' ἤλλαξα γνώμη, καὶ ἄκουσον ποῖα
εἶν' ἡ κυρία καὶ κατ' αὐτὸ αἰτία.

— Μιὰ μέρα ὁ πατέρας
αὐτὸς ἔδωκε πέρας
εἰς τὴν ἀναίδειάν μου
κ' εἰς τὴν ἀμέλειάν μου.
Μὲ εἶπεν, ὦ τέκνον, εἰὰν συνηθίσῃς
τοιαύτην ἀμέλειαν ! αὐτὸ θὰ κερδίσῃς,
πολὺ νὰ κοιμᾶσαι,
ἀνίκανος νᾶσαι·
ἀνάξια νὰ κάνῃς,
πτωχὸς ν' ἀποθάνῃς.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, τῷ εἶπον, βιβλί' αὐτὰ τὰ
[παιδικὰ

— μέ δίδουν ἄράγ' εὐφυΐαν, ἂν δὲν ἔχω φυσικά;
ἔχι, τέκον μου, μοι εἶπεν, ἀλλὰ πάντα τὰ
[παιδιά,
ποιὸ ὀλίγο, ποιὸ πολύ, ὅλα ἔχουν εὐφυΐα.

Ἐὰν λοιπὸν διὰ μελέτης θρέψης κ' ἰσχυροποι-
[ήσης
τὴν εὐφυΐαν, τὴν ὁποῖαν σὲ ἐχάρισεν ἡ φύσις,
θὰ δυνηθῇς ἐξάπαντος ἵνα τὴν ἐφαρμόσῃς
εἰς κόσμου πολλὰ πράγματα, καὶ σάρκα νὰ
[τὴν δώσῃς.

Πλὴν ἐὰν ἐξ ἐναντίας πάλιν, ἄνευ βοηθείας
τῆς μελέτης, τὴν ἀφήσῃς κ' ὑποφέρ' ἐξ ἀσιτίας,
τότε γνῶριζε βεβαίως,
δὲν θὰ σὲ συνδράμῃ τέλος.

Ἀντώνιος

Τί ὠραία συμβουλή! ἀλλὰ λέγε, λέγε, πῶς
τῆς ἐπιμελείας τέλος σὲ ἐφώτισε τὸ φῶς;

Χαρίλαος

Ὡ! αὐτὸ εὐθὺς ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη μόνον
ἄκουστον δέ, φίλε, πῶς εὐθὺς μετ' ὀλίγον χρόνον
μετὰ τοῦ πατρὸς ἐξῆλθεν αὐτὴν ἐκείνην τὴν
[ἐσπέραν

εἰς περίπατον· καὶ ὅτε ἀπ' τὴν ἀγορὰν μας πέραν
ἐφθάσαμεν, ἐστάθημεν εἰς ἓν σιδηρουργεῖον·

ὁ δὲ πατὴρ διέταξε νὰ ἴδω τί καὶ ποῖον

ὁ σιδηρᾶς τότε ἔκαμνε, καὶ ποῖαν ἔχει δουλειά;

— Φυσᾶ, εἶπον, μὲ δύναμιν ν' ἀνάψῃ τὴν φωτιά.

— Τότε ὁ πατὴρ μ' ἠρώτησε· καὶ διὰ τί φυσᾶ;

— ἵνα κρατήσ' θερμότητα, διότι περισσὰ

κάρβουνα βλέπω μελανὰ, τῷ εἶπον παρευθὺς,
καὶ τὸν ψυχρὸν τὸν σιδηρὸν πρέπει νὰ κοκκι-

[νίσῃ.

— Ἄ! ἴσα, ἴσα, τέκνον μου, γνῶριζε καὶ τὸ
[πνεῦμα

ὁμοιάζει, εἶπε, τὴν φωτῖά καὶ θέλ' φουσούνας
[ρεῦμα·

εἶναι δ' ἀνάγκη πάντοτε νὰ εἴν ἑγὼγεργμένον,
εἶναι ἀνάγκη πάντοτε ὑποκεκινημένον
νὰ ἦναι ὅπως κτήσῃται τὴν ἐπιδεκτικὴν
δύναμιν τὴν πνευματικὴν καὶ περιεκτικὴν.

— Ἡ δὲ μελέτη, γνῶριζε, ἐνέργειαν ὁμοίαν
ἔχει ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἣν ἔχει 'ς τὴν φωτίαν
τὸ φύσημά μας πάλιν,
ἐνέργειαν μεγάλην.

Ἀμέσως τότε ἐντύπωσιν μὲ ἔκαμε τὸ πρᾶγμα,
κ' ἥλλαξα γνώμην καὶ μυαλὰ κ' ἔκειν' τὸ
[μέγα τραῦμα,

τῆς ἀμελείας ἐρρίψα

κ' ἐθρήνησα καὶ ἐκλαψα

κι' ἀφήσας τὴν ἀμέλειαν

ἀπέκτησ' ἐπιμελείαν.

Τί ὠραία ἡ πειστικὴ

συμβουλή· τί γνωστικὴ.

Εὐτυχὴς λοιπὸν εἰς ἄκρον ἦτο 'κείνη ἡ ἡμέρα
εἰς ἐσέ, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τοιοῦτον ἐν πα-
[τέρα.

Ἀλλὰ πρὸς τούτοις σὲ συγχαίρω, διότι τώρα
[πιμελὴς

ἔγεινες, κ' ἔπαυσες πλέον νᾶσαι ὁ πρὶν τὰ μέ-
[γιστ' ἀμελὴς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἀντώνιος

ΑΘΗΝΩΝ

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΑ

Πατήρ και δύο υιοί του
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἐάν ἀμήτη· ἀμνητόν σου ἐν τῷ ἀγρῷ σου, καὶ ἐπιλάβῃ δράγ-
μα ἐν τῷ ἀγρῷ σου, οὐκ ἐπαναστροφῆσιν λαβεῖν αὐτό. Τῷ
πτωχῷ καὶ τῷ προσπλύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται,
ἵνα εὐλογῇ σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐν παντί ἔργῳ τῶν χει-
ρῶν σου. (Δευτερ. 24, 19)

Πατήρ Πόθεν ἔτσι ἰδρωμένα
καὶ κατακοκκινισμένα,
ἔρχεσθε, καλὰ ποιῶντα μοι,
πῶς σᾶς κόπτει ἡ καρδιά μου.

Νικολ. Πάτερ, ἐτρέχαμε καὶ οἱ δύο
ἵνα σᾶς εἰπώμεν τί καὶ ὅποιον
ἔλαβε χώραν εἰς τὸ χωράφι,
κι' ὡς μαρτυρία, ἴδου ἐν καλάθι.

Πατήρ Ἕνα καλάθι ; ἀλλὰ τί σημαίνει ;
λέγετε, τέκνα, τί ἔχει σᾶς γένει ;
λέγετε γρήγορα· περίεργος εἶμαι,
τὸ πρᾶγμα ἐντύπωσιν μεγάλην ποιεῖ με.

Νικολ. Οἱ θερισταί μας ἐνῷ ἐξεθέριζον,
κ' εἰς θημωνίας δεμάτια ἐμέριζον,
εἰς ἓν χωράφι ποῦ ἦτο σπαρμένο
σιτάρι εὐμορφο πολὺ παινεμένο,
δύο παλιόπαιδα, μ' ὀλάνοικτο ῥάτι,
μόλις ἐσήκωναν αὐτοὶ τὸ δεμάτι,
ἐσύναζαν, ἄρπαζαν τοὺς στάχους ὅλους
ποῦ ἦσαν πεσμένοι ἐπάνω 'ς τοὺς βώλους.
Τὰ εἶπον νὰ φύγουν, νὰ λείψουν, νὰ παύσουν,

συλλέγοντα στάχεις· διότι θὰ κλαύσουν,
ἐκεῖνα ἐπέμενον κ' ἐσύναζον πάλιν·
πλὴν τότε ἐθύμωσα κ' εὐθὺς παραζάλην
κ' ἐγὼ τὰ προξένησα καὶ ἄκουσον πάλιν.

— Εὐθὺς τὸν σκύλον κατ' αὐτῶν μὲ μῖαν φωνήν

[μεγάλην

παρώρμησα, καὶ τὸ καλᾶθ' ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην
ἀφήσαντα ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν,
καὶ ἔκλαιον κ' ἐφώναζον, καὶ μέσα εἰς πηγὴν
προφθάσαντα ἐρρίφθησαν· ἀλλὰ κι' ὁ σκύλος

[πάλιν,

διώκτης μέγας, τρομερός, γνώμην δὲν εἶχεν ἄλλην
παρὰ καὶ μέσα 'ς τὴν πηγὴν νὰ πέσῃ νὰ τ' ἀρ-

[πάσῃ·

πλὴν φώναξα, καὶ στάθηκε, πρὶν 'ς τὴν πηγὴν

[νὰ φθάσῃ·

Αὐτὰ, πατέρα, πάθαμε ἡμεῖς αὐτὰ τὰ πάθη,
ἐκεῖθεν δὲ προέρχεται καὶ τοῦτο τὸ καλᾶθι.

[ἔσπειν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης]

Ἄθανάσ. Φιλονεικίαν ἔχομεν, ὅμᾳς δὲ δικαστὴν,
πάτερ, θὰ διορίσωμεν, τὴν δίκην δὲ σωστὴν
θὰ θεωρήσῃς· καὶ θὰ πῆς τὸ δίκαιον τίς ἔχει,
διότι τὰ πτωχόπαιδα πολὺ τὰ κατατρέχει
ὁ ἀδελφὸς κι' ἀλύπητα, ὅπως καὶ τώρα πάλιν
ἐφέρθη· καὶ πολὺ σκληρὰ κάτω 'πὸ τὴν μα-

[σχάλην

ἤρπασε τὸ καλᾶθι των, τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω των, τοὺς στάχεις δὲ ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκορ-

[πίσας,

ἔφερεν εὐκαιρο καλᾶθι, χωρὶς νὰ ἔχῃ τύψι
τοῦ συνειδότος, κ' εἰς πηγὴν δύο πτωχὰ νὰ ρίψῃ,
τὸ νόμισε κατόρθωμα μεγάλο καὶ τὸ λέγει,

Νικόλ. ἐνῷ δι' ἅπαντα αὐτὰ τὸν ἔπρεπε νὰ κλαίῃ.
Πλήν, πάτερ, αὐτὰ σύναζαν τοὺς στάχεις ξεύ-
[ρεις πῶς ;

Πατὴρ. 'πὸ δέκα ! κι' ἀπὸ εἴκοσιν ! ἀπ' τὸ χωράφ' ἐντός.
'Ω τέκνον, εἶσαι ἄδικον, ἄδικον, δυστυχῶς,
ὁ δ' ἀδελφός σου δίκαιος, ὁ τόσον 'σπλαγχνικός.
Τοὺς θεριστάς δὲ γνῶριζε, ἐγώ, ὅσα σκορπίζουν
στάχυα, τοὺς διέταξα νὰ μὴ τὰ συναθροίζουν,
ἀλλὰ ν' ἀφίνουν τοὺς πτωχοὺς νὰ τὰ καλοσυ-
[νάζουν,
αὐτοὶ δὲ νὰ καμώνωνται ὅτι δὲν τοὺς κυτάζουν·
διότι 'ξεύρεις αἱ Γραφαὶ τὸ τί ἐμπεριέχουν ;
τὸν ἄρτον, λέγουν, μοῖραζε μ' ἐκείνους ποῦ δὲν
[ἔχουν.

Ἐνδύετε δὲ τοὺς γομνοὺς μὲ τὰ ἐνδύματά σας,
καὶ δέχεσθε εὐσπλαγχνικῶς 'ς τὰ ὑποστατικά
[σας.

Ὅταν δὲ ἐξ ἄλλου μεροῦς θέρος ἔχετε, μᾶς λέ-
[γουν,
ὅσοι στάχεις τῶν χειρῶν σας πίπτουσιν, ἄς μὴ
[συλλέγουν

τὰ δικά σας χέρια πάλιν, ἐπιστρέφοντα ὀπίσω,
ἀλλὰ 'ς τοὺς πτωχοὺς ἀνήκουν, λέγετε, καὶ θὰ
[τ' ἀφήσω,

ἢ δ' εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν,
'ς τὰς πράξεις σας, 'ς τοὺς λόγους σας, 'ς τὰ ἔρ-
[γα τῶν χειρῶν.

Ἄθαν. Ἐπάνω κάτω τὰ αὐτὰ 'ς αὐτὸν κ' ἐγώ, πατέρα,
ὠμίλησα· ἀλλ' εἶπέ μοι ὅτι ἀκόμη πέρα
θὰ τὰ διώξῃ, ἵνα μὴ τοιαύτην πλέον τόλμῃ
τολμήσωσι, καὶ ἔλθωσι κ' εἰς τὸ ἀλῶν' ἀκόμῃ.
'Εν τούτοις ἐνθυμήθητι, τί λέγ' ἡ ἱερά,

τῷ εἶπον, ἱστορία, σαφῶς καὶ καθαρά ;
Ὅτι καὶ ὁ Βοδζ τὴν Ροῦθ νὰ σταχυολογῇ
διέταξεν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ· κ' ἡ ἐκλογὴ
ἐκτοτε ἔγειν' εἰς αὐτὴν καὶ ἔλαβε συμβίαν,
πλούσιος ὢν, αὐτὴν πτωχήν, σῶζει ἀπὸ πτω-
[χείαν.

(Δύο παιδία λαμβάνοντα τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν παιδίων
καὶ ἐρχόμενα πλοσίον κρούουσι διὰ ράβδου τὴν τράπεζαν).

Πατήρ Ἡ θύρα κρούει, τέκνα μου, τίς εἶναι ; τί ζητεῖ;
Παιδία Ἀνοίξατε δύο πτωχά, ἄρχοντες προεστοί.

(ἀμρότερα ὁμοῦ)

Εἴμεθα ὀρφανὰ παιδιὰ, κ' εἴχαμεν ἐν καλάθῃ,
ἀλλ' ὅμως μᾶς το πῆρανε, κ' ἐδῶ ἔχομεν μάθει
τὸ ἔφερεν ἓνα παιδί, ἐν ἄρχοντοπαιδάκι.

Ἰδοῦτο, νάτο, τοῦτο· νὰ· δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι·

(τὸ ἐν ἑξῆς αὐτῶν λαμβάνει τὸ ἐπὶ τῇ τραπεζῇ καλὰθον καὶ ἀναπο-
δογυρίζων αὐτὸ λέγει· Δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι, συγχρόνως δὲ κλαίους).

Πατήρ Μὴ κλαίετε, καλὰ παιδιὰ, κ' ἐγὼ θὰ τὸ γεμίσω
σιτάρι τὸ καλάθῃ σας· καὶ θὰ τὸ τιμωρήσω
ἐκεῖνο τ' ἄσπλαγχνο παιδί, ποῦ πῆρε τὸ καλάθῃ,
καὶ σκόρπισε τὰ στάχυσ σας, καὶ χίλια τόσα
[πάθη

ἔφερε 'ς τὸ κεφάλι σας τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω σας, ὡς ἔμαθον· ἀλλ' ὅμως ὁ τολμήσας
(δεικνύει αὐτὸν)
αὐτὸς εἶναι, καὶ βλέπετε ; μετανοεῖ καὶ κλαίει,

(κλαίει)

Παιδία καὶ κολυμβᾷ εἰς δάκρυα κ' εἰς λύπας μέσα πλέει.
ὦ ! Ἐὰν κλαίῃ δι' αὐτό, ἡμεῖς τὸν συγχω-
[ροῦμεν.
Εἰς συγχωρήσεις πλούσιοι εἴμεθα κ' εὐποροῦμεν.

Νικόλ. Πάτερ, συγγνώμην! δὲν βαστῶ. ὦ! τί καλὰ
[παιδιά;

(Ζητεῖ τὴν χεῖρα τοῦ πατρός)

ἐνῶ ἐγὼ τὰ ἐβλαψα, ἐκεῖνα οὐδεμία
ἐχθραν φυλάττουν κατ' ἐμοῦ! ὦ! ἐσφαλα με-
[γάλως

κακοποιήσας ἄκακα παιδιά· ὦ! τί σάλος
μέγιστος συγκινήσεων ἠγέρθη 'ς τὴν ψυχὴν μου!
Πατήρ Τέκνον, σὲ συγχωρῶ κ' ἐγώ, καὶ ἔχε τὴν εὐ-
[χὴν μου.

εἰς τὸ ἐξῆς δὲ νᾶσαι πρέπ' πολὺ προσεκτικός,
κ' εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ φέρεσαι πολὺ εὐσπλαγ-
[χνικῶς.

ΙΔ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΞΕΝΟΦΩΝ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ

[συμμαθηταί].

Ὁ ἐλέγχων μετὰ παρησίας
εἰρηνοποιεῖ (Παροιμ. 10, 10).

Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις
τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους· μάλ-
λον δὲ καὶ ἐλέγχετε. (Ἐφ. Ε', 41)

Ἄνδρέας Ἐδῶ ποῦ κάθημαι, παιδιά,
θυμήθηκα, πῶς μιὰ φωλιά
ξεύρω, καὶ ἔχ' αὐγάκια,
ἴσως δὲ καὶ πουλάκια,
θὰ εὐγνηκαν ὡς τῶρα,
κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα
κατάλληλος, παιδιά,
νὰ πιάσωμεν πουλιά.

Ὅποιος λοιπὸν μ' ἐμένα
ἔλθῃ, θὰ πάρῃ ἓνα
μικρό, μικρό, πουλάκι
ἔπὸ μέτ' ἀπ' τὸ φωλάκι.
Ξενοφῶν Ἐγὼ θὰ ἔλθω· καὶ νὰ σᾶς εἶπω,
ἔπὸ τέτοια πράγματα ποτέ μου δὲν λείπω.
Ἰωάννης Κ' ἐγὼ θὰ ἔλθω· ἄλλὰ ποῖος ἄλλος ;
Ἐπαμιν. Ὅστις θὰ ᾔῃναι τρελλὸς πρὸ μεγάλος.
Ἰωάννης ὦ ! νὰ ὁ ἅγιος· ἰδέτε δά, φίλοι (δεικνύει αὐτὸν)
προχθὲς ἀπ' τὸν οὐρανόν, προχθὲς μὲ ζεμπίλι
κατέβη ὁλόσωμος· ὦ ! τί ἀθωότης ;
ὦ ! τί ὁπλαγχνικὴ ψυχὴ ; ὦ ! τί ἀγιότης ;
Ἐπαμιν. Τὰ περιπαίγματα ἄφητε πίσω
καὶ πρόσεξόν μοι νὰ σ' ἐνθυμίσω,
τί ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μάθημά μας
πρόπροχθὲς εἶπε, καὶ ὅτι δικὰ μας
εἶναι ἐν γένει ζῶσα πτηνά,
ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε, οὐδέ πουθενὰ
δὲν καταστρέφονται μικροὺς νεοσσούς,
ἀλλὰ τοὺς ἀρίνουν πολλοὺς περισσοὺς,
νὰ λάβωσι μέγεθος καὶ νὰ πτερωθῶσι·
ἡ δὲ σεβαστὴ ἀρχὴ θὰ τιμωρηθῶσι,
λέγει, σαφέστατα πᾶς ὅστις τολμήσῃ
Ἀπρίλη καὶ Μάϊ ἵνα κυνηγήσῃ
λαγούς, περδίκια καὶ ἄλλα πτηνά,
φυλακὴν, πρόστιμον, καὶ ἄλλα δεινὰ
θὰ ὑποφέρῃ καὶ θὰ ὑποστῇ,
καὶ εἶναι διάταξις ὀρθὴ καὶ σωστή.
Ἀνδρέας Θεέ μου ! κυτάξτε τον πῶς ὅλα φυλάττει
ἔσθ' ὃν νοῦν του καλῶς ; καὶ πῶς μᾶς τὰ πλάττει ;
πλὴν γινώριζε, φίλτατε, τοιαῦτα πτηνάρια
ἡμεῖς ὅταν πιάνωμεν, ἡμεῖς τὰ παιδάρια ;

κανείς δὲν μᾶς ἐρωτᾷ, ἀλλ' οὔτ' ἐξετάζει
ἂν ἓνα τὸ πιάνη καὶ ἄλλο τὸ σφάζῃ·
ἂν ἓνα μὲ μιὰ κλωστή τοῦ δέν' τὸ ποδάρι
κι' ἂν ἄλλο μέσ' 'ς τὸ κλουβὶ τὸ τρέφῃ σιτάρι.

Ἐπαμιν. Ναί, πλὴν ἤξεύρετε ὁπόσῃ ζημία
ἐκ τούτου προέρχεται εἰς τὴν γεωργίαν,
ἐὰν ὅλα τὰ παῖδιά ἡμᾶς μιμηθῶσι,
καὶ ὅλ' ἀπὸ ἓν πουλὶ 'ς τὰς χεῖρας δεχθῶσι ;
ὦ ! μάθετε τότε πᾶν ὅ,τι σκωλήκιον
ὕπάρχει 'ς τὴν γῆν μας, καθὼς καὶ ζούφιον,
πουλάκι δὲν θάχῃ νὰ τὸ κυνηγήσῃ,
καὶ τότε τὸ ἐντομον κι' αὐτὸ θὰ τολμήσῃ
νὰ εὖγῃ νὰ φάγῃ πᾶν ὅ,τι ὁ καιρὸς
τὸ δώσῃ 'ς τὸ στόμα· ὁ δὲ κηρυρὸς
θὰ κλαίῃ σιτάρι, θὰ κλαί' ἴστωρικά,
θὰ κλαίῃ τὰ ὄσπρια καὶ τὰ λαχανικά.
Νομίζω δ' ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξεύρετε ἐν μέρει,
πλὴν δὲν τὰ ἐφαρμόζετε, ὁἷόςτι δὲν συμφέρει.

Ξενοφῶν. ὦ φίλτατε, προβλεπτικός 'ς τὰ πάντα ὅλα εἴ-
[σαι,
καὶ ὅλα καλῶς, κάλλιστα, βλέπω τὰ ἐνθυμεῖ-
[σαι.

Ναί, τώρα τὰ θυμήθηκα κ' ἐγὼ καλῶς· κ' ἐν
[τάξει

μᾶς τᾶπεν ὁ διδάσκαλος· ἐὰν δὲ μᾶς κυτᾶξῃ
νὰ ἔχωμεν 'ς τὰς χεῖράς μας 'πὸ ἓν πουλάκι
[ὅλοι,

εἰς τέτοια ἐφαρμόζεται θὰ μᾶς εἴπῃ τὴνσχόλη;
Αὐτὰ, θὰ 'πῃ, σᾶς δίδαξα εἰς τὸ περὶ πτηνῶν
μᾶθημα, ὅταν ἦλθομεν εἰς τὸ περὶ κτηνῶν ;
ὦ ! τέτοια μὲν ἐπὶ πλῆξιν ἐγὼ δὲν ὑπομένω·
μάλιστα' ἀπὸ διδάσκαλον ! λειποθυμῶ ! πεθαίνω !

Ἰωάννης Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ, παιδιά,
ἔτσι 'σάν εἶναι ἡ δουλειά,
'πὸ τώρα παραιτοῦμαι
καὶ συγγνώμην ἐξαιτοῦμαι,
ἐὰν κανένα μὴ τακτικόν,
ἀπρόσεκτον ἢ καὶ πειρακτικόν,
λόγον ὠμίλησα καὶ ἐξεφράσθην,
πταί' ἡ φωλιά, γι' αὐτὴν 'ξελογιάσθην.
Ἀνδρέας Ἀλλ' ἐγὼ ὁ πρῶτος, πρῶτος,
ποῦ σᾶς ἔσυρα 'ς τὸ σκότος ;
αὐτὰ ἀκούσας ἐφωτίσθην
καὶ ἀρκούντως κατεπείσθην.
'Οθεν πουλάκι ποτὲ θὰ πιάσω,
οὔτε φωλίτσα ποτὲ θὰ χαλάσω·
διότι, ὡς βλέπω, 'ς τὴν γεωργίαν
προξενεῖ τεύτο μεγαλὴν ζημίαν.
Ἐάν δὲ παθῇ ἡ γεωργία,
ἐκλείπει ἡ ἀπασα τοῦ εὐτυχία.

ΙΕ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΨΗΝΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Μὴ δώσης ὕπνον σοῖς ὄμμασι, μὴδὲ νυστάξῃς τὰ βλέφαρά σου,
ἵνα σώῃσαι ἀπὸ πάσης ἀπορίας (Παροιμ. 6. 4.)

Ἐνδύεται διερρηγμένα καὶ ρακώδη πᾶς ὑπνώδης. (Παροιμ. 23 15)

Θυγάτρ. Ἀπὸ πολλοῦ ἐπιθυμῶ, μῆτερ, νὰ σ' ἐρωτήσω,
πλὴν συστελλόμεν-τώρα δὲ τοῦτο θὰ τὸ τολμήσω.

Διατί τόσον ἔνωρις σηκόνεσ' ἀπ' τὴν κλίνη ;
ποιὸς σὲ βιάζει, μητέρα μου, αὐτὸ ἔτσι νὰ γείνη ;
Ἐάν ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, ὦ ! ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως δὰ σεῖς, μητέρα,
θὰ ἔμενον 'ς τὴν κλίνην νὰ γλυκοκοιμηθῶ
τὸν πρωῒνδον τὸν ὕπνον, ἀντὶ νὰ σηκωθῶ.

— Ναι τοῦτο θὰ τὸ ἔκαμνον, ἂν ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως ὑμεῖς, μητέρα.
Ἐνῷ σεῖς ἐξεναντίας ἡ αὐγὴ μόλις φανῇ,
καὶ τὸ πρωῒνόν των ἄσμα μόλις 'ποῦν οἱ πετεινοί,
ἐγείρεσθε τῆς κλίνης σας καὶ πλέον δὲν κοιμᾶσθε,
κι' ἀπὸ τοῦ ὕπνου τὸ γλυκὺ ποτέ σας δὲν νικᾶσθε.

Μήτηρ ὦ τέκνον μου, ἀληθινὰ κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ πολ-
[λάκις
εἰς ὕπν' ἀνάγκ' εὐρίσκομαι, προστίμων δ' ἀπειράκις

τῆς κλίνης νὰ μὴ σηκωθῶ,
ἀλλὰ νὰ γλυκοκοιμηθῶ.

Θυγάτρ. Πλὴν τότε, μητέρα μου, πόσον πολὺ πρωῒ
τί σηκώνεσθε τῆς κλίνης ; τίνας ἐπιρροὴ
σᾶς ἀναγκάζει εἰς αὐτὸ, ἐνῷ σεῖς ἐλευθέρα
εἴσθε, καὶ εἰς τὴν κλίνην σας καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα
νὰ μένετ' ἡμπορεῖτε
καὶ νὰ χρονοτριβῆτε ;

Μήτηρ Ἄλλ' ἡξεύρετε, φιλτάτη, ὅτι ὅλης τῆς ἡμέρας
τὸ διάστημα αὐτό, μόλις μέχρι τῆς ἐσπέρας
μὲ ἀρκεῖ, νὰ ἐκπληρώσω ὅλα τὰ καθήκοντά μου,
καὶ ἂν πρωῒ δὲν σηκωθῶ, ὅλα ὅσα εἶν' κοντὰ μου,
ἔργα καὶ σπιτοδουλειαῖς, ἐκκρεμῇ θὰ μείνουν πάντα,
καὶ πρέπει τότε' ἐκάστ' ἡμέρα νὰ ἔχη ὥρας ὡς
[τριαντα ;
κατὰ συνέπειαν κακῶς θὰ ἔπραττον, ἐάν 'ς τὴν
[κλίνη

κοιμώμην ὕπνον πρωϊνόν, ἡδ' ἔργασία 'πίσω μείνη,
ἴσως δὲ κι' ἀτελείωτος καὶ κακοκαμωμένη,
νὰ κάμνη δὲ κακὸν οὐδεὶς ἐλεύθερος δὲν μένει.

— Ἀλλὰ κ' ἐξ ἄλλου πάλιν μέρους ὁ πρωϊνὸς ὁ ὕπνος,

[φίλη,

βλάπτει πολὺ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ ἕκαστος ἡμῶν

[ὀφείλει,

πρωΐ, πρωΐ, πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος νὰ σηκωθῇ,

ἀνθέλῃ καὶ ὑγείαν ν' ἄχῃ, κι' ἀπ' ἀσθενείας νὰ σωθῇ.

Διότ' αἱ ἀναθυμιάσεις τῆς κλίνης λίαν βλαβεραὶ

αἱ πρωϊναί, μάθε πῶς εἶναι, μάλιστα δὲ φαρμακεραὶ

'ς ἐκεῖνον ὅστις, ἐξυπνήσας πρωΐ, μένει ἐν τῇ στρω-

[μνῇ,

κυλιέται, καὶ δὲν κοιμάται· τί βλαβερά ἐπιμονή,

καὶ εἰς τὸ πνεῦμα κ' εἰς τὴν ὑγείαν ;

Διό, φιλτάτη, ποτὲ καμναίαν

ἡμέραν ἐξυπνὸς εἰς τὸ στρώμα

μὴ μένης, κ' ἡθευρὲς οὐ χρῶμα

κόκκινο θ' ἄχῃ, παντοτεινά,

μάγουλα κόκκινα ροδινά.

Θυγάτ. ὦ μῆτερ, μῆτερ, μ' ἔκαμες ἀπ' ὄνειρο μεγάλο

ξυπνήσασα νὰ θυμηθῶ ὅτι μεγάλως σφάλλω.

διότ' αὐτὰ καταλεπτῶς ποῦ μ' εἶπες ὅλα τώρα

μᾶς τᾶπεν ἡ δασκάλισσα· ἡ πρωϊνὴ δὲ ὥρα,

μᾶς εἶπεν, εἶν κατὰλληλος καὶ γιὰ νοητικὴν

μελέτην, καὶ τὴν δύναμιν τὴν διεγερτικὴν,

τὸ πνεῦμα τότε ἔχει

μεγίστην, κι' ὅλο τρέχει,

καὶ εὐκόλα μανθάνει,

χωρὶς νὰ τὰ ξεχάνῃ.

Μήτηρ ὦ ! τί ὠραία καὶ καλὴ ! ὦ ! πόσον ὀρθοτάτη !

διδασκαλία κ' εὐστοχος ; διὸ καὶ σύ, φιλτάτη,

νά τήν φυλάττης ὅσω ζῆς,
καί νά σηκώνεσ' ἐνωρίς.

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ [8 ἐτῶν], ΕΛΕΝΗ [5 ἐτῶν]

καί ὁ ἀπεσταλμένος ὑπηρέτης.

Μή τὰ ἐαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλά Ὅρφανόν καί χήραν ἀναλήψεται (Ψ. 146)
καί τὰ ἐτέρων ἕκαστος. (Φιλίπ. Β')

[Ἡ χήρα μήτηρ προσευχόμενη εἰς προστάτην εἰκονοστασίου]

Μήτηρ Σ' τήν δέησίν μου, ὦ μοῖρε, κλῖνον τὸ οὖς σου,

μόνη 'ς τὸν κόσμον ἔμεινα ὡς ματαμένον κρίνον.

Γονεῖς δὲν ἔχω· πέθανον πρὸ ἑξ' ἐπτὰ ἐτῶν,

ἐν' ἀδελφὸν μονάκριθον καὶ αὐτὸν ξενιτευτόν,

ποιὰ πόλις τὸν φιλοξενεῖ, ποιὰ χώρα ἢ χωρίον;

τὸ ἀγνοῶ διὰ παντός· πλήν καὶ μοναστηρίων

οἱ τοῖχοι ἴσως πρὸ πολλοῦ ἰσόβιον μακρὰν

φιλοξενίαν δίδουσι 'ς αὐτόν· κ' ἐγὼ πικρὰν

ζωήν, ἀθλίαν καὶ οἰκτρὰν διέρχομαι, Θεέ μου!

καὶ μάλιστα' ἀφοῦ ἔχασα καὶ σένα, σύντροφέ μου.

Ναί, μόνον Σέ, ἀγαπητὲ σύζυγε, εἶχον μόνον,

εἰς σέ μόνον ἐξέφραζον καρδίας μου τὸν πόνον.

Ἀλλὰ καὶ σὺ μὲ πέθανες! καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου

καὶ ἔμεινα 'ς τὰ σκοτεινὰ ὀλάρφανη τοῦ κόσμου.

Ἡ ὀρφανή! δυὸ ὀρφανά! πῶς θὰ τὰ μεγα-

[λώσω;

πῶς θὰ κερδίσω τὸ ψωμί ποῦ πρέπει νά τὰ δώσω;

ὦ! ἡ ψυχὴ σου, σύζυγε, ἐκεῖ 'ς τοὺς οὐρανοὺς
εὐρισκομέν' ἄς μεσιτεύσ' γιὰ μᾶς τοὺς ὀρφανούς.
Ἐδῶ 'ς τὴν γῆν δὲν ἔχομεν οὐδένα νὰ φροντίσῃ
δι' ἡμᾶς τοὺς πάντῃ ὀρφανούς· λοιπὸν ἄς ἐκζη-
[τήσῃ

ψυχὴ σου ἡ εἰς οὐρανοὺς παρὰ τοῦ παναγάθου
τὸν ἐπιούσιον ἡμῶν, ὦ! ναί, μὴ ἐπιλάθου·
εἰ δ' ἄλλως, ἀποθνήσκουμεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,
ἂν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ δὲν ἔλθῃς, σύντροφέ μου,
καὶ προσπεσὼν δὲν τοῦ εἰπῆς ὅτι τὰ δυὸ παι-

[διά σου,
καθὼς καὶ ἡ γυναῖκά σου, οὔτε τὰ κόλυβά σου
ἔχουσι δυὸ κουκκία σιτάρ' νὰ κάμωσι, Θεέ μου!
χανόμεθ' ἀποθνήσκουμεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,
παραστήσε το πῶ Θεῶ,

καὶ δὲν ἔγω νὰ σφοδηθῶ.

Σωκράτ.

(Κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἑλένην κλαίουσαν, καὶ βλέπων τὴν μη-
τέρα των προσευχομένην, ἀποτείνεται πρὸς τὴν Ἑλένην ζητοῦσαν
νὰ πλησιάσῃ τὴν μητέρα των καὶ ἐμποδίζει αὐτὴν λέγων)

Ἡ μήτηρ μας προσεύχεται, Ἑλένη, στάσου 'πίσω
ἂν τελειώσ' τὴν προσευχήν, ἐγὼ θὰ τὴν ζητήσω
ψωμάκι καὶ διὰ τοὺς δυό· μὴ κλαίῃς, στάσου,
[στάσου,
ὅσα κομμάτια θὰ μὲ δώσ', ὅλα θὰ εἶν' δικά σου.

Μήτηρ

(Ἐχούσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτὰ δεικνύει διὰ τῆς χειρὸς καὶ
κλαίουσα λέγει)

—

Θεέ μου! νά τα! ἤλθανε . . . ψωμί θὰ μὲ ζη-
[τήσουν·
δὲν δύνανται τὰ δυστυχῇ 'ς τὴν πείνα νὰ κρα-
[τήσουν.

Σωκράτ. Μητέρα, ἐξεπαίξαμε· καὶ κάθε ἐν παιδάκι

τρεχάτο πάγ' 'ς τὸ σπῆτι του διὰ νὰ πάρ' φω-

κ' ἡμεῖς λοιπὸν ἐρχόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν
[μάκι·
'λίγο ψωμάκι, μητέρα μου, διότι δὲν κρατοῦμεν·
ἢ πείνα μᾶς κατέβαλε· πρὸ πάντων δὲ μητέρα,
τὴν ἀδελφή, καὶ βασταχτὴν τὴν ἔφερα 'δῶ πέρα.
'Αλλὰ ἐνῶ τὴν ἔφερνα, κάτω 'ς τὴν ἔξω θύρα
μᾶς ἔτυχεν ὁ Δήμαρχος· καὶ μ' ἐρωτᾷ· ἡ χήρα
τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ μὲ σᾶς τὰ δυὸ παι-

[διὰ της
'ς αὐτὸ τὸ σπῆτι κάθεται; καὶ πῶς 'ςτὰ πόδια της
ἡ ἀδελφή σου δὲν πατεῖ καλά, γερά, ὡς πρέπει;
τὰ μάτια μήπως τὴν πονοῦν, μὲ φαίνεται, δὲν
βλέπει.

— Ἡ πείνα τὴν ἐζάλισε καὶ θάρβωσε τὸ φῶς της,
Κύριε, τ' ἀπεκρίθηκα· ἐγὼ καὶ ἀδελφός της
καὶ τὴν βαστῶ, ὡς βλέπετε, διὰ νὰ μὴ σκον-
[τάψῃ.

'Αμέσως τότε, μητέρι μου, τοῦ ἦλθε γιὰ νὰ κλάψῃ·
ὅθεν τρεχάτος ἔφυγεν ἡμεῖς δ' ἐδῶ πρὸ τόσης
ῥας, ὦ μητερ, ἦλθαμε ψωμί γιὰ νὰ μᾶς δώσης.

'Απεστ.

(Κρατῶν κἀνιστρον περιέχον τροφίμα καὶ κεκαλυμμένον διὰ λευκοῦ
λινοῦ ὑφάσματος, παρουσιάζεται αἶφνης καὶ κρούει τὴν θύραν λέγων)·

—

Μήτηρ

'Απεστ.

Τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ ἡ χήρα πάνω εἶναι ;
'Η θύρα κρούει, τέκνα μου, κυτᾶξετε τίς εἶναι ;
'Ο Δήμαρχος μὲ ἔστειλε, κυρία, νὰ σᾶς φέρω
τοῦτο ἐδῶ τὸ κἀνιστρον καὶ νὰ σᾶς τὸ προσφέρω.
λάβετο· ἔχει τροφίμα· ψωμί, αὐγά, τυρί,
καὶ διατήρησ' τὰ παιδιὰ σ' ὡς αὔριον πρωτ·
ἀπ' αὔριον δὲ κ' ἔπειτα, μὲ εἶπε, θὰ φροντίσῃ
ὅλους οἰκογενειακῶς νὰ σᾶς 'ποκαταστήσῃ.
— Εἰς πλούσιος ἀνέλαβε μὲ σύστασιν αὐτοῦ

ἵνα διατηρῇ ὑμᾶς· διότ' αὐτὸς παντοῦ,
ὅπου πτωχὸς καὶ ὀρφανὸς στενάζει ἐν πτωχείᾳ,
προφθάνει καὶ τὸν βοηθεῖ.

Μήτηρ

Τί ἔργα καλά, θεία !

Ἄδυνατῶ νὰ ἐκφρασθῶ, κάλ' ἄνθρωπε, πλὴν ὅμως
᾿ς τὸν κύριόν μας Δῆμαρχον ὁμίλησον συντόμως
ἐκ μέρους μου, καὶ πῆτέ τον μεγάλην εὐφροσύνην
᾿ς τὴν χεῖρα καὶ τὰ ὀρφανὰ μὲ τέτοιαν καλοσύνην
ἐποίησε· καὶ εὐπειθὲς δούλη του ταπεινὴ
ἢ οἰκογένει' Ἀντωνιοῦ τῷ εἶν' παντοτεινὴ.

Ἄπεστ.

Κυρία, χαῖρε, κ' ἐννοια σου· ὅλα θὰ τοῦ τὰ εἶπω
τὸν κύριόν μου Δῆμαρχον· ἀπὸ καλὸν δὲν λείπω.

(ἀναχωρεῖ)

Μήτηρ

Σ' εὐχαριστῶ· πλὴν, τέκνα μου, τὸν πάντων
[παντεπόπτην,

ὅστις ἐπέβλεψ' ἐφ' ἡμῶν καὶ τὸν ἀγαθοδότην,
εὐχαριστήσωμεν πατρὶ' προσώπῳ καὶ καρδίᾳ
καὶ δεηθῶμεν ἐκ ψυχῆς ἁθῶά μιν παιδίᾳ.

(Καὶ οἱ τρεῖς γονυκλίνει· καὶ ὑψοῦντες τὰς χεῖρας δέονται)

Θεέ! Δημάρχου τοῦ καλοῦ νὰ στείλῃς εὐλογίαν,
κ' ἐκείνου τοῦ πλουσίου δὲ τὴν γενναιοδωρίαν
νὰ ἀνταμείβῃς κ' εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ζωὴν τὴν
[ἄλλην·

καὶ εὐφροσύνην ᾿ς τὴν ψυχὴν τ' νὰ ἐνσταλάξῃ
[μεγάλην·

τοῦ δὲ συζύγου μου κ' ὑμῶν πατρὸς τοῦ μακα-
[ρίτου,

ὦ τέκνα, ἢ συζυγικὴ ψυχὴ κ' ἢ πατρικὴ του
ἅς προστατεύῃ ὅλους μας Θεῷ παρισταμένη,
καὶ δι' ἡμᾶς ἐπέβλεψιν Αὐτοῦ ἐκδεχομένη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΙΝΑ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ.

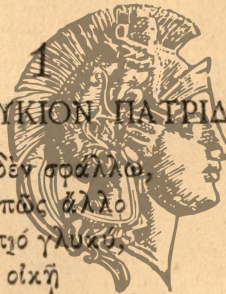

Ι

ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Νομίζω δὲν σφαλῶ,
ἂν εἴπω πῶς ἄλλο
δὲν εἶν' πρὶ γλυκῆς,
παρὰ νὰ οἰκῇ
κανεὶς 'ς τὴν πατρίδα·
καὶ τοῦτο τὸ εἶδα
νὰ λέγ' ποιητῆς
πολὺ διαπρεπῆς.

Πρὸς δέ, εἰπ' αὐτός,
οἰκίας πατρὸς
καπνὸς συγχινεῖ,
εὐθύς ὥς φανῇ
μακρόθεν ποθέν,
διότ' εἶν' δοθέν

σημεῖον εὐθύς,
πῶς ἦλθεν ἐγγύς.

Ὁ ζῶν ἐν τῇ ξένη·
καὶ πλέον δὲν μέν'
᾿ς αὐτὸν δισταγμός,
ὁ δὲ ἀσπασμός
οἰκείων καλεῖ,
καὶ τὸν προσκαλεῖ,
νὰ τρέξῃ ταχύς,
νὰ ἔλθῃ εὐθύς.

ὦ! πόση χαρά!

Θεέ μου, πτερὰ
᾿ς τοὺς πόδας σου θάς,
κ' ἐγὼ πεταχτός
ν' ἀφήσω τὰ ξένα,
δὲν εἶναι γὰρ μέγα
᾿ς τὴν πατρίδα δ' εὐθύς
νὰ ἔλθω ταχύς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

2

Ο ΠΑΤΗΡ.

Ὅπως τὸ πουλάκι τρέφει τὰ μικρά του,
ἔτσι ὁ πατέρας τρέφει τὰ παιδιά του·
τρέχει, σκάπτει ᾿ς τοὺς ἀγρούς, σκάπτει εἰς ἀμπέλια,
κόπον δὲν αἰσθάνεται, ἔχει ἐπιμέλεια.

Τὸ βράδυ ὅταν ἔρχηται πάντοτε καὶ πρῶτα
κάθεται, σφογγίζει τὸν πολὺν ἰδρῶτα.

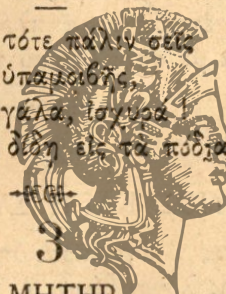
ἔπειτα κυκλώνεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ του,
ἓνα πέρνει, ἄλλ' ἀφίν' ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ του.

Τὰ ῥωτᾷ μήπως πεινοῦν, διότι οὗτος πρέπει
ἄρτον νὰ τὰ δώσῃ· αὐτὸς τὰ ἐπιβλέπει.
Ἄν δὲν ἔχουν πάλιν ὅπως τὰ πτηνὰ
ἐνδυμα, τὰ ἐνδύει αὐτὸς παντοτεινά.

Βλέπετε, παιδιά ; ὁ πολὺς ἰδρῶς
διὰ σᾶς καὶ μόνον τρέχει τοῦ πατρός.
Εὐγνώμονα νὰ ᾔσθε πρέπει τὸ λοιπὸν
εἰς τοιοῦτον φίλτρον μέγα ! . . . πατρικόν.

Ὅταν δὲ γηράσῃ, τότε πάλιν σὺς
νὰ τὸν βοηθῇτε ἐξ ὑπακοῆς,
διότι τότε θᾶσθε μετὰ τὸν πατέρα
καὶ ἡ νεότης θὰ σᾶς δώσῃ εἰς τὰ πόδια σας πτερὰ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

3

Η ΜΗΤΗΡ.

Ὅταν τὸ παιδί κοιμᾶται,
τότ' ἀκούουν τὴν μητέρα
ψάλλουσιν οἱ διαβάται
καὶ πληροῦσαν τὸν αἰθέρα,
μὲ φωνὰς γλυκὰς, καλὰς,
διὰ καρδίας ἀπαλὰς.

Ψάλλουσα δ' ἡ μήτηρ κράζει,
παιδί μου, δὲν φοβοῦμαι κόπους·
διότι ὅσους δοκιμάζει
διὰ σέ, εὕρισκει τρόπους

δλους νὰ τοὺς ὑποφέρῃ
ἢ μήτηρ σου ! καὶ λίαν χαίρει.

“Ὅταν διὰ σὲ δουλεύῃ
ἡμέρας νύκτας ὀλοκλήρους,
εὐχαριστεῖται νὰ σ’ ἐποπτεύῃ,
κι’ ἄς ἔχῃ αὕτη κόπους ἀπείρους·
διότι τότε χαίρ’ ἡ ψυχὴ της,
ὅταν δουλεύῃ γιὰ τὸ παιδί της.

Πρὸς τούτοις ψάλλει γλυκά, γλυκά,
ὦ ! θὰ σὲ ἴδω, μικρὲ υἱέ μου,
ἀφοῦ εἴς’ εὐμορφος φυσικά,
νὰ γείνης μέγας ! . . ὦ ἄγγελέ μου !
κ’ ἐπειδὴ θάμαι πλέον γρηά,
θὰ μὲ στηρίξῃς σὺ τότε πριά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Υιέ, ἂν θέλῃς ν’ ἀγαπᾶσαι ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου,
μὴ ἀναφέρῃς λόγον ξένον, ἢ ὀϊκός του, ἢ ὀϊκός μου
εἶναι οὗτος, καὶ ἐλέχθῃ ὑφ’ ἡμῶν καὶ ὠμιλήθῃ.
μὴδ’ ὀμιλεῖ ὅ,τι εἶδες εἰς ἕκαστον νὰ ἐποιήθῃ.
Φεύγουσιν ὅλοι τὸ παιδίον ὅταν εἰς ἄλλους ἀναφέρῃ
ὅσα ἤκουσε νὰ λέγουν δύο ἄλλοι, καὶ τὰ μέρη
αὐτῶν ἔρημα ἀφίνουν· κι’ ἂν δὲν τ’ ἀρήσουν, σιωπῶσιν,
ἐὰν φανῇ κανὲν παιδίον τοιοῦτον ὅταν ὀμιλῶσιν.
Καὶ τὸ μέγιστον, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς
δυσπιστοῦσιν εἰς αὐτό, ὡς κ’ οἱ ἴδιοι γονεῖς.

Κ’ ἐπὶ τέλους τί κερδαίνει ;
καταλιμπάνεται ὑφ’ ὅλων κι’ ὀλομόναχόν του μένει.

5

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Κοσμία κατὰ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν νὰ ᾔηται
ἐκάστη κόρη πρέπει· διότι μόν' ἐκεῖναι
ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχοῦσιν
ὅσαι τὰ δύο αὐτὰ τηροῦσιν.

Εἰς λόγους καὶ εἰς ἔργα νὰ ᾔηται φιλαλήθης,
εἰς ἥθη καὶ εἰς τρόπους νὰ ᾔηται χρηστοθήτης,
ἂν θέλῃ νὰ τιμᾶται
ὕψ' ὄλων, κι' ἀγαπᾶται.

Φιλοπονίαν ν' ἄχῃ, νὰ φεύγῃ ὀκνηρίαν,
εὐγενεστάτους τρόπους καὶ εὐγενῆ καρδίαν

νὰ ἔχῃ· καὶ ἐν πρῶτα,

εἰς ὅλα ἡ σεμνότης.

Ἐπὶ τὰ ἔργα, κ' εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς νὰ βασιλεύῃ
ἡ ταπεινοφροσύνη αὐτὰ νὰ προστατεύῃ,
ἂν θέλ' νὰ εὐτυχήσῃ
ἐπὶ γῆς, καὶ εὐζωήσῃ.

Ἐπιεικὴς νὰ ᾔηται καὶ ἡ φιλανθρωπία
νὰ τὴν στολίζει πρέπει· καὶ ἡ φιλοθεΐα
νὰ εἶν' ὁ ὁδηγὸς τῆς
κι' ὁ μόνος σύντροφός τῆς.

6

Αἱ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Ἐκάστη κόρη πρέπει τοῦ ράπτειν γνώσεις νὰ ᾔχῃ,
νὰ πλέκῃ, νὰ σαρώνῃ, νὰ μαγειρεύ' μονάχῃ.

τῆς ραπτικῆς δὲ μηχανῇ
νὰ ῥγάζεται καὶ τὸ πανί
νὰ ῥεύρη νὰ ὑφαίνει,
᾿ς τὸν ἐργαλειὸ ᾿σάν ᾿μβαίνει.

Νὰ ῥεύρη νὰ φυλάττη τὴν τάξιν ᾿ς τὴν οἰκίαν,
τὴν κόμην νὰ διευθετῇ μόνη καὶ κατ' ἰδίαν·
νὰ γράφῃ, νὰ μὴ ραθυμῇ,
ν' ἀναγινώσκη, ν' ἀριθμῇ·
νὰ νοσηλεύῃ ἀσθενεῖς,
νὰ βοηθῇ τοὺς ἐνδεεῖς.

Νὰ ῥεύρη νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς φίλους τῶν γονέων,
μὲ πρόσωπον παιδρότατον φίλιαν ἀποπνέον,

ὅταν τοὺς ἐπισκεπθῶσι
κ' οἱ γονεῖς δὲν εὐσεβῶσι
κατὰ τὴν ἑλπίαν

εἰς τὴν τῶν φίλων παρούσαν·

Τὰς γνώσεις ταύτας ἔχουσα, μὴ χόρ' ἄς εἴν' βεβαία
θὰ εὐτυχῆσῃ, καὶ θὰ εἴν' ἔτι πλεονεκτητά,
μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν
καὶ ἐπισημοτάτων οἰκων·
θὰ εἶναι δὲ καὶ ζηλευτὴ
καὶ κόρη λίαν λατρευτὴ.

7

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ.

Ὅστις εἶναι καὶ ὑπάρχει τοῦ αὐτοῦ πατρὸς
τέκνον, καὶ ἐξ ἄλλου γόνος τῆς αὐτῆς μητρὸς,
ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός,
δὲν θέλει πλέον ἄλλο φῶς.

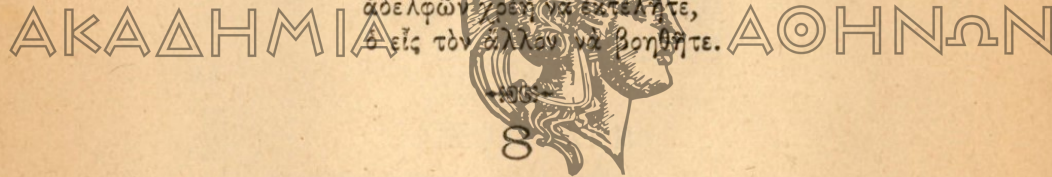
Τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔθεν οἱ δεσμοὶ
ἅς σὲ συνέχωσι μ' αὐτόν, καὶ οἱ λογισμοὶ
συγγενείας καὶ φιλίας,
συνεργοὶ τῆς εὐτυχίας,

ἅς κατέχωσιν ὑμᾶς πάντοτε λοιπόν·
καὶ τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἔχοντες κοινὸν
ἄσυλον εἰρηνικὸν
καὶ συγγενικόν,

ζῆτε καὶ εὐδαιμονεῖτε καὶ ἀδελφικά
ἔχετε τὰ ὅλα· ὅσα πατρικά
ὀνομάζονται ἐν γένει·
τοῦτο ἀδελφοὺς εὐφραίνει.

Πλὴν ἐὰν καὶ χωρισθῆτε εἰς πτόδια ξεχωριστὰ
τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου, πάλιν ὅλα σας σωστὰ

ἀδελφῶν γὰρ νὰ ἐκτελέζητε,
καὶ εἰς τὸν ἄλλον νὰ βοηθήτε.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΕΙΛΙΚΡΙΝΟΥΣ.

Ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς εἶναι ἐρριζωμένη,
βαθέως 'ς τὴν καρδίαν του· κ' εἶν' ἀφωσιωμένη

'ς τὰ τῆς ἀληθείας κάλλη,
κ' εἰς τοὺς λόγους τῆς δὲν σφάλλει!

Αὕτη ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ, τὸ ἀκολουθεῖ ἡ πράξις,
ἡ μεγίστη σταθερότης κ' ἡ τὸ πᾶν κοσμοῦσα τάξις.

εἰς αὐτὴν τὸ δόλιόν της,

οὔτε τὸ ἐπίπλαστόν της

δύνατ' ἡ ὑποκρισία νὰ ἐνσπεύρῃ κ' ἐμφυτεύσῃ·

διότ' ἡ εἰλικρίνεια θὰ τὰ περικλαδεύσῃ

δι' αὐτῆς τῆς ἀληθείας,
καὶ τῆς σταθερᾶς καρδίας.

Ὅταν παρουσιάζεται ψεῦδος ἢ πονηρία,
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς λέγει ἐν παρρησίᾳ
τὴν ἀλήθειαν γυμνῇ,
καθαράν εἰλικρινῇ.

Τὸ ἔργον μετὰ σκέψεως ὠρίμου ἐφαρμόζουσα,
ἔς τοὺς λόγους δὲ σαφένειαν μεγάλην διασώζουσα,
δίδει εἰς φίλους συμβουλὴν
καλὴν, καὶ μίαν ἔχ' βουλήν.

πῶς νὰ φυλάξῃ σταθερῶς πᾶν ὅ,τι ὑπεσχέθη
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς ἢ τί πάλιν ἀφέθῃ
ἐκ τῆς ὅλης ἀληθείας,
ὅπως τὸ αἶμα ἐκ ὅλης καρδίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

(Ἴδε διάλογον τέταρτον).

Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
Ἀλλὰ καὶ ἡ μετρία τάξις τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρτησίαν
χάνει εὐθύς, ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκονομίαν.
Καὶ ὁ πλούσιος δ' αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ στερήσει
ἐκτίθεται, ὅσάκις θέλει τὴν οἰκονομί' ἀφήσῃ.
ὁ δὲ ἄρχων ἀμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του,
ἔταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.

Πλὴν κι' ὁ μέγιστος μονάρχης τοῦ κράτους τὴν εὐημε-
[ρίαν

διακινδυνεύ' ἀμέσως καὶ λαοῦ τὴν εὐτυχίαν,
ἐὰν μὴ οἰκονομίαν πνέῃ ἐκ τοῦ νεύματός του,
πρὸς δὲ χάνει καὶ τὴν λάμψιν παρευθὺς τοῦ στέμμα-
[τός του.

10

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Μικρὰ παιδιὰ μὲ προσοχὴν
εἰς τὸν Θεὸν τὴν προσευχήν,
ὅστις τὸ πᾶν δεσπόζει,
νὰ κάμνητε ἀμύσει.

Εὐχαριστεῖτέ τον πολὺ
ὅπου σᾶς ἔδωκε καλὴν
μητέρα· νὰ ἀναπληροῖ
αὐτόν, καὶ νὰ διατρέψῃ
ὑμᾶς· διότι ἔχετε
ἀνάγκην ὅσῳ τρέχετε
τὸ στάδιον τοῦ βίου
τούτου τοῦ ἐπιγείου.

Σᾶς ἔδωκε δὲ πάλιν
πατέρα, καὶ μεγάλην
φροντίδα οὗτος ἔχει,
διὰ νὰ σᾶς συντρέχῃ
εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς,
αἵτινες τόσαι ἐπὶ γῆς
εἶναι καὶ σᾶς κυκλοῦσι,
αὐτὸν δὲ προσκαλοῦσι
πρῶτον προμηθευτὴν τροφῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διὸ καὶ οἱ γονεῖς τροφεῖς
καλοῦνται μ' ἄλλους λόγους,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

Ἄλλα καὶ ἄνθη πάλιν
μὲ εὐμορφίαν μεγάλην,
τέρψιν ἄλλην ὑμῶν
καλὴν τῶν ὀφθαλμῶν,

σᾶς ἔδωκε, παιδιὰ·
γὰρ νᾶχουν δ' εὐωδία,
ἔδωκε τὸν φλογώδη
ἥλιον, ἔν' εὐώδη
κάμνη καὶ καθιστᾶ,
πρὸς δὲ χρωματιστά.

Μὴ λησμονήτε δ' ὅτι
φροντὶς αὐτοῦ ἡ πρόση
εἶναι γὰρ εὐλογία
παιδίων πρὸ ὀφθαλμοῦ
Αὐτόν· καὶ κάμνει προσευχὴν
μὲ φόβον καὶ με προσοχὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΕΛΕΤΑΣ.

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Πρὸς Σε τὸν Ὑψίστον Θεὸν ἀνήκει ἡ λατρεία,
ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαριστία.

Πρὸς Σε μόνον εὐπειθεῖα, τὸν Ὑψίστον τῶν ὄλων,
ὑπόκλισις, ὑποταγὴ τελεῖται ἀνευ δολῶν.

ὦ πανάγαθε, ἀνήκει,
καὶ κατὰ πολλὰ προσήκει,
ὑφ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου
ὄντων, καὶ οὐτιδανῶν σου.

Οὐδὲν ὑπάρχ' ἀβέβαιον, Θεέ, 'ς τὴν πρόγνωσίν σου.

Οὐδὲν τυχαῖον γίνεται εἰς τὴν προνόησίν σου.

Παντοῦ τὰ ἔργα σ' θαυμαστά, τὰ κρίματα δὲ πάλιν
οὐδόλως ἐξιχνιαστά· διὸ καὶ ἡμεῖς μεγάλην

εἰς τὴν παντοδυναμίαν
Σοῦ καὶ ὑψίστην πανσοφίαν
ταπεινότητα κρατοῦμεν,
καὶ ὑποταγὴν τηροῦμεν.

Σὺ ὢν ἀπάντων Κύριος καὶ ὑπατος δεσπότης,
Σὺ δίκαιον καὶ ἄδικον βλέπων ὡς παντεπόπτης,
δικάσεις ὡς ἀδέκαστος κριτής, καὶ ἀποδώσεις
ἐκάστω, ὡς τὰ ἔργα του ζητοῦσι, κ' ἐκπληρώσεις
ἀμοιβὴν ὀφειλομένην
αἰωνίως τηρουμένην,
εἰς καιροὺς καλοὺς εὐθέτους
γὰρ δικαίους κ' ἐναρέτους.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ.

1

Τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀσὴν, διὰ τῶν λειτουργῶν της,
εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκαλεῖται τῶν ἱεραρχῶν της,
φωστῆρων ἀγλαῶν της.
Οἵτινες εἰς λιμένα τὸ σκάφος της αὐτὸ
ὠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ.

Ὅθεν πρῶτον φύλαττε
δι' εὐχῶν αὐτῶν, Θεέ,
αὐτὸν τὸν ἱεράρχην μας,
καὶ τὸν ποιμενάρχην μας.

Δεύτερον φύλαττε ἡμῶν τοὺς γονεῖς,
ἐφόρους διδασκάλους καὶ ὁμοεθνεῖς.

2

Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς τῆς Ἐκκλησίας στῦλοι,
ὑπῆρξαν, καὶ ὡς τορνευταὶ τοῦ λόγου των τῇ σμίλῃ,
ὅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ,
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὕλικου.

ἵνα ὅλους ἡμᾶς μὲ χαρὰν
ὥσάν μήτηρ καλὴ ἐξετάσῃ.

3

Διὸ σπεύσατε, συμμαθηταί,
σπεύσατ' ὅλοι προθύμως μὲ θάρρος,
ἵνα δείξωμεν ὅτι κ' ἡμᾶς
τῆς παιδείας φωτίζει ὁ φάρος.

4

Ἀλλὰ πρὶν τοῦ ἀγῶνος ἀρχὴν
γείνη, πρῶτον ἅς πείσωμεν πρώτην
φωνὴν μίαν εὐχὴν καὶ ᾠδὴν
πρὸς Θεόν, ὅπως σώζῃ δεσπότην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

5

ΑΘΗΝΩΝ

Τοὺς γονεῖς καὶ ἐφόρους ἡμῶν
μετὰ τοῦτον ἢ σὲ προστασία
ἅς φυλάττῃ, Θεέ, κ' εἰς ἡμᾶς
δίδε θάρρος ἵνα παρρησία

6

δῶμεν λόγον καὶ δείξωμεν τί
ἐδιδάχθημεν πάλιν ἐφέτος,
κ' εὐχηθῶσιν οἱ πάντες ἡμῖν
κ' εἰς ἀνώτερα τούπιόν ἔτος.

ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΝ ΣΧΟΛΗΝ.

1

Ὡς εὖ παρέστης, δέσποτα,
τὴν ἄφιξίν σου πάντα
τὰ τέκνα σου μετὰ χαρᾶς
ἐκδέχονται καὶ σπάντα
ἐνώπιόν Σου εὐλαβῶς
μὲ χεῖρας ὀσταυρωμένας,
ζητοῦσιν εὐλογίας Σου,
θεόθεν στελλομένας.

2

Ὅθεν ἐπιδαψιλευσόν
αὐτάς ἐν ἀφθονίᾳ
ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν,
καὶ ὥς ποτε παιδία
ὁ ὑψιστος ἀρχιερεὺς
ἠϋλόγησε καὶ εἶπε,
«ἡ βασιλεία οὐρανῶν
αὐτῶν ἐστι», μὴ λείπε.

3

Ἐκφέρων τῶρα τὰ αὐτὰ
θεόλεκτα καὶ θεῖα
ρήματα, κράτυνον ἡμᾶς,
τ' ἀνίσχυρα παιδία,
Εἰς ἔργα χριστιανικὰ
εἰς πράξεις, καὶ εἰς λόγους

Δαυὶδ τοῦ θεοῦ μελωδοῦ,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

4

Ὅστις « παιδείας δράξασθε »
κράζει μεγαλοφώνως,
διὰ τῆς θείας του φωνῆς.
Διὸ κ' ἡμεῖς συμφώνως
τῷ θεῷ πνεύματι αὐτοῦ
βαδίζοντες, ζητοῦμεν
καὶ τὴν ἐκ Σοῦ ἐνίσχυσιν·
λίαν δ' ἐκλιπαροῦμεν.

5

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

Θεὸν τὸν πάντων ἡγεστὸν,
Θεὸν τὸν πάνσεποπτον,
ἵνα φυλάττῃ εἰς πολλὰ,
πλείστ' ἔτη τὸν δεσπότην.
Ἵνα χαρίζεται Αὐτῷ
ὑγείαν τὴν ἀρίστην,
ὑγείαν ἀμετάπτωτον,
ὑγείαν τὴν καλλίστην.

ΔΕΣΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Μ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ
ΧΑΜΙΤ ΤΟΝ Β'.

1

Θεέ, σκέπε τὸν ἄνακτ' ἡμῶν,
σκέπε, φύλαττε, σῶζε καὶ τήρει·

κ' ἔσαι κραταῖον δυνατὸν
εἰς τὸν θρόνον Αὐτοῦ διατήρει.

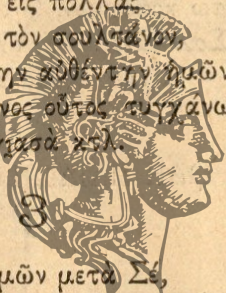
Ἐπιφώνημα.

Πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν,
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν
πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν.

2

Διατήρει, Θεέ, εἰς πολλὰς
περιόδους ἐτῶν τὸν σουλτάνον,
Ἄπτοῦλ Χαμίτην αὐθέντην ἡμῶν
διότι εὐσπλαγγος οὗτος τυχάνων,
Πινλέρ γιασά κτλ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιβλέπ' ἐφ' ἡμῶν μετὰ Σέ,
Θεέ, καὶ τούτου ἡμεῖς ἐπινεύσει
ζῶμεν ἅπαντες λίαν καλῶς
ἐν τῷ κράτει Αὐτοῦ· καὶ κελεύσει
Πινλέρ γιασά κτλ.

4

Τούτου πάλιν οἱ δοῦλοί τ' ἡμεῖς
ἐκδεχόμεθα πάτριον ὄντως
προστασίαν· διοίκησιν δὲ
λειτουργῶν **Τ**ου καλήν, προσηκόντως.
Πινλέρ γιασά κτλ.

5

Ἐπ' Αὐτοῦ ἡ παιδεία στερρῶς
βαίνει, αὖξει κ' εἰς πρόοδον τρέχει,
καὶ γιγάντειον βῆμα ποιεῖ,
Σουλτὰν Χαμίτην προστάτ' ὅσῳ ἔχει.
Πινλὲρ γιὰσά κτλ.

6

Τοιαῦτα ὄντως καλὰ καγαθὰ
ἐκδεχόμενοι τούτου βουλήσει,
ζήτω κράζωμεν, ζήτω, Θεέ,
ὁ Σουλτάνος, ναι, πλείστ' ἔτ' ἄς ζήσῃ.
Πινλὲρ γιὰσά κτλ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΕΡΑ ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

1

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ ἐπιμελεῖς,
πολὺ λυπηθῆτε ὅλ' οἱ ἀμελεῖς.
Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
μᾶς ἦλθε πλέον ὁ λαμπρὸς,
μενέτω πίσ' ὁ ἀμελής,
ἐμπρὸς δ' ὁ 'πιμελής.

2

Χαρῆτε, χαρῆτε, ἦλθεν ἡ στιγμή,
ἄς λείψουν, παιδιὰ, πλέον δισταγμοί.
μὲ θάρρος τρέξατε ἐμπρὸς,
ἰδοὺ κατάλληλος καιρὸς.

ἰδοὺ ἡμέρα εὐτυχῆς
διὰ ἐπιμελεῖς.

3

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ συμμαθηταί,
γονεῖς, κηδεμόνες εἰν' ἀκροαταί
ἡμῶν τῶν παίδων σήμερον,
γλυκὺ δὲ ὄμμα ἤμερον,
ρίπτοντες πάντες ἐφ' ἡμῶν
ζητοῦν λογαριασμόν.

4

Χαρῆτε, χαρῆτε, καὶ δοτε εὐθὺς
εὐθύνας τοῦ ἔτους, ἵνα καὶ οἱ γονεῖς
τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῶν
ἐκφράσωσιν ἀναφανδόν,
καὶ εὐχηθῶσιν εἰς ἡμᾶς
σπουδᾶς ἔτι καλᾶς.

❖❖❖

ΑΣΜΑ ΝΗΠΙΩΝ.

(Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΧΑΡΑ).

1

Πόσον, πόσον χαρωπὸν
φαιδρὸν καὶ ὄχι σκυθρωπὸν,
πόσον χαρωπὸν
ἔχομεν τὸ πρόσωπον !

2

Ὅταν τὰ καθήκοντα
κάμνωμεν τὰ προσήκοντα,

ὅταν τὰ καθήκοντα,
τὰ εἰς ἡμᾶς ἀνήκοντα,

3

Κάμνωμεν ὅλα κ' εὐπειθῇ
γινώμεθα, καὶ εὐτυχῇ
θεωροῦμεν ἑαυτὰ
διὰ τὰ ἔργα μας αὐτά.

4

Τιμωροῦνται δ' ἀπηνῶς
καὶ ὑποφέρουσι δεινῶς,
τιμωροῦνται ἀπηνῶς
τὰ παιδία, καὶ τραυλῶς.

5

Ὑποφέρουν τ' ἄτακτα,
ἐκεῖνα ὅλα τ' ἀπρακτα,
ὑποφέρουν τ' ἄτακτα
τιμωρήματ' ἄληκτα.

6

Οὐτ' οἱ γονεῖς τὰ συμπαθοῦν,
οἱ δὲ ξένοι τὰ μισοῦν,
καὶ τὰ ξυλοκοποῦν
ὅλοι ὅταν ἄτακτοῦν.

7

Οἱ διδάσκαλοι δ' αὐτοὶ
τὰ τραβοῦν συχνὰ τ' αὐτὶ
καὶ τ' ἀφήνουν νηστικά
τοιαῦτα ἄτακτα παιδιὰ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

8

Πλήν, Θεέ μου, φύλαττε,
μὴ μᾶς εἴπουν, γείνατε
καὶ σεῖς, ἅτακτα παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἀφήσουν νηστικά.

ΑΣΜΑ ΠΑΙΔΩΝ

ψαλλόμενον μετὰ τὴν προσευχήν.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

1

ὦ δῶρον ἐπουράνιον,
ὦ θεία προσευχή!
διὰ τῆς σῆς δυνάμεως
ὁ κόσμος εὐτυχεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

2

Σὺ ἐν ἀμνηχανίᾳ μου
κ' ἐν θλίψει καρδιακῇ
διατελῶν, λυτρῶνεις με
καὶ αἶρεις πανοικει

3

λύπας, θλίψεις καὶ βάσανα,
δεινούς περισπασμούς·
Σὺ ἐκδιώκεις τοὺς κακοὺς
κι' ἀθλίους λογισμούς.

4

Σὺ εἶσαι τὸ διάμεσον,
δι' οὗ ἡ ἀνθρωπότης,

ΑΘΗΝΩΝ

συνομιλεῖ με τὸν Θεὸν
κ' ἐκ σοῦ ἡ ἀγιότης,

5

ἐπερχομένη ἐπὶ γῆς,
ἀγνίζει καὶ καθαίρει
τὴν ἀμαρτίαν τῶν θνητῶν,
καὶ χάριν Θεοῦ φέρει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΡΙΤΙΜΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Μέτραις φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Χαλαλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Σώματα.

Πα' κ. Ἀντώνιος Σακελλάριος.

1

Α. Γ. Κάλφογλου.

1

Σ. Α. Παπαδόπουλος.

2

Πανἄρετος Δ. Καλτσιδης.

3

Ἄννα Ι. Σινανίδου.

2

Ἄννα Α. Μαργαρίτου.

2

Βασίλειος Γεωργίου.

1

Κ. Α. Κωνσταντινίδης.

2

Βασίλεια Χ. Κλεομένης.

2

Σοφοκλῆς Α. Χρυσαφίδης.

1

Ἀριστοτέλης Βασιλείου.

»

Κωνσταντῖνος Βασιλείου.

»

Κοριακὸς Ἀγγέλου.

»

Δημήτριος Στάμινωφ.

»

Δημήτριος Ἰωάννου.

»

Σ. Δημητριάδης.

»

Ἀριστοτέλης Καθακόπουλος.

»

Κωνσταντῖνος Μ. Στόκος ἐκ Μ. Ρεύματος.

»

Ἰωάννης Σ. Βαφείδης ἐξ Ὑψωμαθίων.

»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Χαραλάμπης Δ. Μετρηνός.	4
Ἀθ. Ἰ. Βαλασιάδης.	1
Πολύβιος Ελευθερόπουλος.	2
Ἀθανάσιος Α. Ἀθανασιάδης.	2
Χρῆστος Δημητρίου.	1
Στέφανος Τριανταφύλλου.	»
Μηνᾶς Χ' Προδρόμου.	»
Μιλτιάδης Παπαδόπουλος ἐξ Ἐπιδατῶν	»
Δημήτριος Πέτρου.	»
Κίμων Νικολαΐδης.	»
Θεοκλῆς Ἀναστασίου.	»
Παναγιώτης Ἰωάννου.	»
Π. Λεονταρίδης.	»
Ἀριστοτέλης Θεοφίλου.	»
Εὐλάμπιος Λεονταρίδης.	»
Ν. Χ. Σαβοπούλου.	»
Θεόδουλος Μανουήλ.	»
Γαβριήλ Μ. Γαβριηλίδης.	»
Παναγιώτης Α. Παπαδόπουλος.	»

Τοῦ ἐν Ἐπιδαταῖς Ἀρχιγενείου παρθεναγωγείου
αἱ φιλόμουσοι μαθήτριάι.
Αἱ τελειοδίδακτοι.

Σώματα.

Δόμνα Ἀδαμαντίου ἐξ Ἡρακλ. Προποντίδος.	1
Βῆανθία Γερασίμου	1

Σώματα.

Κατίνα Κυριαζή.	1
Ταρσή Χρήστου.	»
Γλυκερία Γρηγορίου.	»
Ἀναστασία Κωνσταντίνου ἐξ Ἑξαστέρου.	»

Τάξις Ε' γυμνασίου.

Σμαραγδὴ Γρηγορίου.	1
Ἀγαθονίκη Ἀντωνίου.	»
Ξανθίππη Φωτίου.	»
Εὐανθία Νικολάου.	»
Χαρίκλεια Ἰωάννου Κωνστ]πολιν.	»

Τάξις Δ' γυμνασίου.

Κωκκώνα Μιχαήλ.	1
Ἀθηνᾶ Εὐσταθίου.	»
Αγγελά Κ. Ὑψιμαντιοπούλου.	»
Σμαρὼ Β. Βέικου.	»

Οἱ ἐν Σηλυβρία φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Ἐπιμελεία τοῦ πανος. ἀγ. πρωτοσυγγέλλου κ. Πα' Θεοφίλου.	
Πα" κ. Θεόφιλος Χρυσανθίδης.	1
Νικόλαος Μαργαριτιδάδης.	»
Ἀσπασία Πα' Ἰωάννου.	»
Νικόλαος Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀθανάσιος Χ. Κεραιόπουλος.	»
Παναγιώτης Σ. Χατζισόπουλος ἐκ Τσιφλί-Κιοῦ.	»

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. κ. Α. Κωνσταντινίδου.

Δεσ. Σακελλαρίδου.	1
Καλλιόπη Φωτίου.	»

Κλεονίκη Παπαδοπούλου.
'Αναστασία Σταυρίδου.
Πηνελόπη 'Ανδρεάδου.

Σώματα.

1

»

Οἱ ἐν Καρατζᾶ-Κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Πα'' Μιχαήλ Νισύριος.

1

Καλλισθένης Τριανταφυλλίδης,

5

'Αντώνιος Γεωργίου.

1

Κωνσταντῖνος Θεοδώρου.

»

'Αναστάσιος Βασιλείου.

»

Μητάκης Ι. ἐκ Στράντζης.

»

Φώτιος Μανουηλίδης.

»

Χριστόδουλος Βασιλείου.

»

Γεωργίος Πέτρου 'Ασκωνίτης.

»

Μανολάκης Δημητρίου Γαροχλωπίτης.

»

'Ιορδάνης Δημητρίου.

»

Λεμονῆς 'Αναστασίου.

»

Πέτρος Συμεωνίδης.

»

Παναγιώτης Πα'' Γεωργίου ἐκ Τζάντης.

»

Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Τζορλού.

»

'Αναστάσιος Κωνσταντίνου ἐκ Στράντζης.

»

Συμεὼν 'Ιωάννου.

»

Μιχαήλ Βασιλείου.

»

Βασίλειος Δημητρίου.

»

'Αναστάσιος Γεωργίου.

»

Κωνσταντῖνος Σωτηρίου.

»

'Αθανάσιος Γεωργιάδης δημοδιδάσκαλος.

»

Δημήτριος Γεωργίου.

»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

'Ανέστης Κωνσταντίνου.	1
'Ανδρέας Χα" Νικολάου.	»
'Αριστοτέλης Νικολάου.	»
'Αλέξιος Νικολαΐδης.	»
'Απόστολος Δημητρίου.	»
Λάμπρος Θεοδώρου.	»
Σταμάτιος Εὐαγγέλου.	»
Γ. Λεοντόπουλος ἐκ Μακροχωρίου.	3
Κ. 'Αλεξάνδρου δημοδιδάσκαλος.	2
'Απόστολος Δημητρίου.	1
'Απόστολος 'Αθανασίου Τεκτονίδης.	»
Πολυχρόνης Χ. ἀρχιτέκτων ἐκ Βιζυῖας.	»
Μητακῆς Θ. Κωνσταντινίδης.	»
Σωκράτης Τριανταφυλλίδης.	»
Γεώργιος Βλασιλείου.	»
Δημήτριος 'Αλεξάνδρου.	»
Χαρίτων Δημητρίου.	»

Οἱ ἐν Στράντζῃ φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Τῇ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Χ' Σάββα Κοντίδου, διδασ. αὐτόθε.

'Αννα Ε. Καντόγλου.	1
Κλεάνθη Α. Χα" 'Ιορδανίδου.	»
'Ολυμπιάς Πέτρου 'Αλπάνογλου.	»
Μαριώρα Α. Μαυρομιχάλη	»
Εὐφροσύνη Ν. Βλαδίκη.	»
'Αναστάσιος Ι. Σεϊλόγλου ἐκ Τζόρλου	»
Α. Α. Μητακίδης.	»

Σώματα.

Γ. Χα" Θεοδώρου.	1
Σκαρλάτος Δημητρίου.	»
Φώτιος Οικονομίδης.	»

Οἱ ἐν Τζιφλί-κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Θ. Κωνσταντινίδου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Πα" κ. Ἀπόστολος ἐκ Καστανεῶν.	1
Μανουὴλ Κυριαζίδης.	»
Μιχαὴλ Ροδάκη.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Σταῦρος Δημητρίου.	»
Παναγιώτης Μανουὴλ.	»
Ἀπόστολος Βασιλείου.	»
Φώτιος Ἀδαμαντίου.	»
Σταμάτιος Γεωργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Μιχαήλ.	»
Προκόπιος.	»
Ἀνδρέας Σταματιδάκης.	»
Δ. Σταματιδάκης.	2

Οἱ ἐν Καστανέαις φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Χαράλαμπος Γιαννοπούλου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Ἀχιλλεὺς Χρήστου ἐκ Δελλίωνων.	1
Χαράλαμπος Ἰωάννου δημοδιδάσκαλος.	»
Ζαφείριος Σ. Ἀναγνωστίδης.	»
Φώτιος Ἰωάννου.	»

Σώματα.

Σοφοκλῆς Ἰωάννου.	1
Δ. Κασσιγόνης.	»
Θεόδωρος Σταύρου.	»
Γεράσιμος ἱερομόναχος.	»

Οἱ ἐν Φαναρίῳ Σηλυβρίας φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Σπύρου Παναγιώτου.

Πα" Κωνστάντιος Πα" Πουλίδης.	1
Παπαῖ Ἀντώνιος.	»
Παπαῖ Λεωνίδας Κωνσταντινίδης.	»
Σπύρος Παναγιώτου.	»
Μελπομένη Μαρκοπούλου.	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Ἀθανάσιος Νικολ. Ντονκίδης καὶ Δουδονῆς Ἡπείρου.	»
Σταύρος Στογιάννου.	»
Ἀθανάσιος Ἀποστόλου.	1
Ἀγγελάκης Μαχάλης.	»

Ἐπιμελεία κ. Ἀχιλλέως Η. Κοντίδου, διδασκάλου αὐτόθι.

Ἀχιλλεὺς Ἡλιοῦ Κοντίδης.	1
Γεράσιμος Ι. Μακρίδης.	»
Κωνσταντῖνος Σαπαρίδης.	»
Δικμαντάκης Καρλίδης.	»
Ἀναγνώστης Στογιάννου.	»
Ὀδυσσεὺς Εὐλαμπιάδης.	»
Ἀναστάσιος Γεωργίου.	»
Ἀναγνώστης Γεωργίου.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Πασχάλης Χ Βαρεῦς.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Μελπομένη Ε. Ματσκοπούλου, ἐκ Νικομηδείας.	1
Εὐλάμπιος Χρ. Μυλκκόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Ἀναστάσιος Γ. Γεμεντζόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Θεόδωρος Α. Γαβριηλίδης ἐκ Σαφραμπόλεως.	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Γκιούλης Χα' Σάββα.	»

Οἱ ἐν Καλλικρατεία φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία Κ. Χαραλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Ν. Αὐγερινός.	1
Μανουὴλ Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀπόστολος Ψαρόπουλος δημοδιδάσκαλος.	»
Παρασκευὴ Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Καλλιόπη Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Σόφκας Θεοδώρου.	»
Διονύσιος Παναγῆ.	»
Κωνσταντῆς Διαμαντῆ.	»
Γεώργιος Ἀνδρικήκης.	»
Εἰρήνη Γεωργίου Κανάκογλου.	»
Ἀπόστολος Ἀγγέλου Βαρελοποιός.	»
Δημήτρος Στεργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Σκουλίδης ἐκ Μ. Τζεκμετζέ.	»
Ἀπόστολος Θεοδώρου Θωμαΐδης.	»
Μαριώρα Α. Περάτου.	»
Ἡλίας Σ. Χατζόπουλος, διδάσκ. Δημοκρανίων.	»

Οἱ ἐν Μ. Τσεκμετζε φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Κωνστ. Ἀγγέλου, διδασκ. αὐτόθι.

Σώματα.

Αἰδεσιμ. Πα' κ. Χρυσόστομος, ἐπίτρ. ἁγ. Μετρῶν.	1
Κωνσταντῖνος Ἀγγέλου ἐκ Μετρῶν.	4
Ἀπόστολος Ἰωαννίδης διδάσκαλος.	1
Ἰωάννης Κηρακλήτζης Χίος.	»
Κωισταντῖνος Τριανταφύλλου	»
Ἀναστάσιος Δημητριάδης.	»
Σοφοκλῆς Ζ. Λογοθετίδης.	»
Μαυρουδῆς Κωνσταντινίδης.	»
Κωνσταντῖνος Θεοφάνογλους.	»
Βασίλειος Χουρμουζιάδης.	»
Γεώργιος Α. Λογοθετίδης.	»
Γεώργιος Σκουλίδης.	»
Περικλῆς Η. Τσακλόπουλος.	»
Εὐστράτιος οἰνοπνευματοποιὸς Χίος.	»
Παναγιώτης Πεχλεβάνης.	»

Οἱ ἐν Ἀκ Ἀλάνιφ φιλόμουσοι κύριοι.

Συμεὼν Λασκίδης.	1
Ἀπόστολος Ματθαίου.	»
Θεοδόσιος Παπαδόπουλος.	»

Οἱ ἐν Μιχαλητσίφ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι Κωνσταντίνου Β. Κουμάρογλου.

Παπᾶ κ. Χριστόδουλος,	1
Κωνσταντῖνος Β. Κουμάρογλους.	»
Σωτήριος Δ. κουρεύς.	»

Σώματα.

Ἰωάννης Α. ψάλτης.	1
Ἰωάννης Κουτζούκ Μήτογλου.	»
Ἀθανάσιος Τσαούσης.	»
Δ. Μωυσόγλου.	»
Θ. Μωυσόγλου.	»
Ι. Σουλουκτσόγλους.	»
Ν. Καρακιοζόγλους.	»
Σ. Οὐλμούσογλους.	»

Οἱ ἐν Δελλιώναις φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Δ. Ξένου, διδασκ. αὐτόθι.

Θεόδωρος Δ. Ξένος.	1
Μανουὴλ Παπαδόπουλος.	»
Ἀρίστος ἄνωνύμου Κ. Σ.	»
Κώστης Δημητριάδης.	»
Ἀριστείδης Γ. Χ' Χρήστου.	»
Σταῦρος Β. Κουχτσόγλους.	»
Π. Κουχτσόγλους.	»
Δοξάκης Βαλασιδής.	»
Γεράσιμος Σ. Πατένταλης.	»
Νικόλαος Κ. Καλφόπουλος.	»
Γεώργιος Σαραντίδης.	»
Σταῦρος Ἀποστολίδης.	»
Νήλιος Γιοβάννη Μαυροβούνιος.	»

Αἱ φιλόμουσοι κυρίαι.

Σεβαστή Θ. Ξένου Ἐξαστερινή.	»
Μινέρβα Ἰωάννου.	»
Ἄννα Δ. Μαυρομμάτη.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σώματα.

Κασσάνδρα Γ. Χ' Χρήστου.	1
Πηνελόπη Θ. Ξένου.	»
Ἀναστασία Ἀγγέλου.	»
Ζωή Ἀγγέλου.	»
Κασσιανὴ Ἰωσήφ.	»
Χαριτὼ Δημητρίου.	»
Ἀναστασία Παγχαρῆ.	»

Ἐτέρω φιλικῇ ἐπιμελείᾳ.

Ὀδυσσεὺς Δ. Μάιστρογλους.	1
Ἀπόστολος Φωτιάδης.	»
N. Ναλπανάκη.	»
M. A. Κεχαγιόγλους.	»
Εὐθύμιος X. Βαλάσογλους.	»
Περικλῆς X. Βαλάσογλους.	»
Ἰωάννης Κανλάνη.	»
Εὐστράτιος Κουρλάνη.	»
Ἀπόστολος Κουρλάνη.	»
Εὐστράτιος Π. Παλαμουτίδης.	»
Ἡρακλῆς Δημητρίου.	»
Παπᾶ Ἀθανάσιος Νεοχωρίτης.	»
Θεολόγος Ἀποστόλου.	»
Εὐστράτιος Γεωργίου.	»
Ἀναστάσιος Θεοφίλου.	»
Παγχαρῆς Κυριακοῦ.	»
Ἀχιλλεὺς I. Παναγιώτογλου.	»
Κοκόλης Ἀνδρόνογλου ἐκ Στράντζας.	»
Ἀναστάσιος K. Σταμούλης ἐκ Σηλυβρίας.	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ 6 ΠΡΟΣΙΩΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ